

Tướng Quân Lệnh - Thanh Mai

Contents

Tướng Quân Lệnh - Thanh Mai	1
1. Chương 1: Thanh Mai	1
2. Chương 2: Trần Sách	9
3. Chương 3: Thiên Thượng Nhân Gian	17

Tướng Quân Lệnh - Thanh Mai

Giới thiệu

Năm ấy, Phương Thanh Mai mười sáu tuổi. Nhìn thấy Phương Thanh Mai say rượu lão đảo đứng dưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-quan-lenh-thanh-mai>

1. Chương 1: Thanh Mai

Trần Sách, tự Phương Chương

Ngoại thành tiếp nhận thư đầu hàng, cả một vùng bao la rộng lớn không thấy điểm dừng, trên những cồn cát mềm mại phía xa là những thảm cỏ dày héo úa, không ngừng dập dờn như sóng biển, ánh hoàng hôn trải dài, tựa như một biển cát đỏ thẫm nhấp nhô bao phủ khắp nơi; gió thu chợt thổi tới, vuốt ve lên những tán cây ngọn cỏ, xào xạc như lời thì thầm khe khẽ.

Tiếng chân ngựa “Tốc tốc” nhàn nhã vang lên, một con ngựa trắng phi nước kiệu dưới ánh hoàng hôn ra khỏi cổng thành, một nam tử mặc áo xanh sống lưng gầy mà thẳng tắp đang ngồi trên yên ngựa điều khiển dây cương, hướng về phía đường chân trời phía trước chậm chậm phi, đuôi con ngựa phe phẩy an nhàn nhỡn.

Sau đó có một binh sĩ áo đỏ thẫm cười ngựa ra khỏi thành, gọi lớn:

“Tướng quân!”.

Tiếng gọi theo gió bay càng lúc càng xa, dần dần tan đi, dư âm văng vẳng xa xăm.

Dây cương siết chặt, đuôi con ngựa trắng phe phẩy liên tục bên này rồi bên kia, cuối cùng dừng lại trên một gò đất cỏ mọc thưa thớt, nam tử mặc áo xanh bóng lưng vẫn thẳng tắp như trước, mái tóc đen dài được buộc lên sau vai cùng tà áo trên yên ngựa nương theo gió khẽ tung bay.

“Tướng quân”,

binh sĩ áo đỏ thẫm sau khi phi ngựa đuổi đến gần liền vươn tay nắm chặt lấy sợi dây cương, lấy ra một chiếc áo khoác từ trong người, đưa đến cho vị nam tử,

“Gió mùa thu ở biên ngoại rất lạnh, xin hãy giữ gìn thân thể.”

Cát bụi cùng tà áo bay phần phật trong gió như một ngọn cờ, hoàng hôn tựa thỏi vàng nóng chảy vương đầy trên áo, chiếu sáng nhánh mai uyển chuyển nằm đối xứng ở hai bên cổ, tỏa ra ánh sáng tươi tắn. Ánh mắt nam tử ấy chăm chú nhìn hồi lâu, vươn tay vuốt nhẹ qua cành mai, khuôn mặt khuất trong bóng râm không nhìn rõ, một lát sau, thấp giọng nói:

“...Mùa này mai vẫn còn xanh.”

“...Mai?”

binh sĩ đó nghe xong liền ngẩn người, rồi phá lên cười, để lộ ra hàm răng trắng,

“Đây là biên ngoại mà, tướng quân, lấy đâu ra cây mai nào? Huống hồ đã sắp đến tháng chín rồi, ở Giang Nam, mai cũng đã tàn từ lâu rồi.

Phải rồi, đây là biên ngoại mà.

Tiếng gió xào xạc vi vu thổi qua, thắm cỏ héo úa nhấp nhô, vị tướng quân trẻ tuổi trên con ngựa trắng vẫn không đáp lời, sống lưng thẳng tắp, đôi mắt dài ngời sáng dõi theo đường ranh giới giữa đất trời biên cương phía Bắc.

Đây là biên ngoại mà, mùa này, chỉ có thắm cỏ héo úa trải dài không ngớt, và bóng chim nhận bay về phía chân trời xa xăm mà thôi.

Trần Sách, tự là Phượng Chương, con trai của Công bộ thị lang Trần Bẩm, sinh ra trong gia đình dòng dõi thi thư.

Năm Hi Bình thứ chín, lúc ấy Trần Phượng Chương mười tuổi, Phương Thanh Mai bảy tuổi. Đông chí, khí trời rất lạnh, mây đen dày đặc, báo hiệu trận mưa tuyết lớn đầu tiên của mùa đông năm ấy. Bên trong thư phòng nhỏ Diệp Gia đang đốt một chậu than, từng chồng sách dày ắp trên giá không hề vương một hạt bụi, cậu bé Trần Phượng Chương mười tuổi đang ngồi trước bàn học cạnh giá sách cách cửa sổ không xa, trên người mặc chiếc áo bông màu xanh tím, nâng sách trong tay đọc thầm. Gần đến trưa, ngọn lửa trong chậu than cháy yếu dần, ngoài cửa có khe tiếng động, Hà Quang – quản gia của Trần phủ đẩy cửa bước vào, bước đến gần bàn học:

“Thiếu gia, lão gia dặn bảo cậu đến trung đình noãn các”

(Trung đình là không gian bên trong đình viện, tính năng của nó là hình thành không gian ngoài trời bên trong căn nhà. Noãn các là một căn phòng trên lầu cao tách biệt với tòa nhà chính, được thiết lập chế độ sưởi ấm khiến người ở có thể cảm thấy ấm áp trong mùa đông)

Trần Sách đặt cuốn sách xuống quay đầu lại, đầu tiên là nghi hoặc.

“Hà quản gia, sao hôm nay cha lại về nhà sớm như vậy?”

Suy nghĩ một hồi, hần lập tức ngẩng đầu lên mỉm cười:

“Phải rồi, nhất định là con gái của Phương gia đã đến?”

“Thiếu gia đến noãn các thì sẽ biết ngay thôi.”

Hà Quang cười rồi lấy áo khoác ngắn mặc lên người Trần Sách, tiện tay xoa xoa đôi bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của hắn,

“Thời tiết lạnh thế này, thiếu gia độc sách đã vất vả rồi. Phu nhân đã dặn Lưu ma ma chuẩn bị canh nóng ở noãn các, thiếu gia mau đến đó uống bát canh cho ấm người.”

“Cảm ơn Hà thúc thúc.”

Trần Sách vừa cười vừa nhắc mình đứng dậy, vỗ vỗ lên vết gập trên áo,

“Chúng ta đi thôi.”

Bóng dáng một ột thấp, rời khỏi thư phòng nhỏ.

Trần phủ không lớn lắm, tiền viện chỉ thuộc hạng trung, cũng không được coi lộng lẫy xa hoa, nhưng lại giản dị tinh tế, dãy hành lang ngăn làm bằng gạch đá xanh, đồng thời cũng là một cây cầu hành lang nhỏ, bốn bề phía dưới là hồ sen, nước trong hồ đã đóng băng từ lâu, chỉ còn sót lại trên mặt bằng mấy bông hoa sen tàn úa. Trần Sách chỉ mới mười tuổi, nhưng hành vi cử chỉ lại không giống một đứa trẻ, Quang Hà đi theo phía sau, hần ở đằng trước bước chân thông dong đi qua dãy cầu hành lang, xuyên qua căn phòng chính ở trung đình, đến noãn các.

Tuy đã thoáng nhìn thấy bên cạnh Trần phu nhân có một thân hình nhỏ nhắn đang bưng t bát canh nóng, nhưng hần vẫn thực hiện đúng quy củ hành lễ với Trần Bẩm và Trần phu nhân, rồi mới liếc mắt nhìn cô bé đang đứng bên cạnh, âm thầm đánh giá một lượt.

“Sách nhi.”

Trần Bẩm ngồi trên giường sưởi, tay vỗ nhẹ lên đầu cô bé, mỉm cười giới thiệu:

“Đây là con gái nhà Phương Thượng Thanh tướng quân, tên là Thanh Mai, sau này, cô bé sẽ ở lại nhà chúng ta.”

Thân là con trai độc nhất của Trần gia, lúc này cuối cùng Trần Sách cũng không thể kìm chế được một tia mừng thầm trong lòng liền tiến lại gần cô bé ấy, đặc biệt còn dè nén thanh âm xuống, chỉ lo sẽ dọa cho cô bé bé nhỏ vẫn đang cúi đầu nhìn chằm chằm vào bát canh nóng ấy hoảng sợ:

“Thanh Mai muội muội, ta là Trần Sách. Sau này, chúng ta sẽ cùng chơi chung nhé.”

Trần Bẩm và phu nhân đều mỉm cười, nhìn hai đứa nhỏ, trong ánh mắt chăm chú của cả ba người đều mang theo ý cười, Phương Thanh Mai nâng ánh mắt lên nhìn Trần Sách, bình tĩnh đặt bát canh nóng hồi hồi trong tay xuống rồi tụt xuống giường sưởi, nắm hai bàn tay lại trịnh trọng hướng về hướng Trần Sách, nghiêm mặt, giọng nói và nét mặt trong veo:

“Tại hạ Phương Thanh Mai, con gái của tướng quân trấn giữ biên quan Phương Thượng Thanh, tham kiến Trần Sách huynh.”

Tuy chỉ là một cô bé nhỏ nhắn, nhưng lại khí thế mười phần, lời nói ra xong, Trần Sách ngáy ngẩn cả người, Trần Bẩm thì bật cười ha ha thành tiếng, khen ngợi Phương Thanh Mai

“Có phong thái đại tướng giống phụ thân của cháu lắm”

Trần phu nhân cầm khăn tay lên không nhịn được cười. Khuôn mặt nghiêm nghị của Phương Thanh Mai cuối cùng cũng được thả lỏng, quay đầu lại nhìn Trần Bẩm và Trần phu nhân, chần chừ giây lát, gãi gãi tai, rồi ghé sát vào người Trần Sách, nhỏ giọng hỏi:

“...Nghe thấy chưa? Cha huynh nói, sau này ta sẽ ở lại nhà của huynh đấy.”

Trần Sách lại ngẩn người ra một lúc, mới gật đầu đáp:

“...Ừ.”

“...Vậy, huynh thật sự muốn chơi chung cùng ta hả?”.

Trần Sách vẫn gật đầu:

“...Đương nhiên.”

“Vậy,”

giọng nói của Phương Thanh Mai càng hạ thấp hơn nữa, ghé sát vào tai Trần Sách,

“huynh biết chọi dế không?”

“...”

Trần Sách trước khi mười tuổi, bạn bè toàn qua lại với đám công tử tiểu thư con nhà quan lớn hiển hách quý phái trong kinh thành, sách đọc thì toàn là Tứ thư ngũ kinh, Sử ký quốc sách, chơi thì toàn cầm kỳ thi họa, tiêu ngọc sáo trúc, nhận thức về thứ gọi là “dế” này, chỉ dừng lại ở bức tranh “Ngọc thái thu trùng” mà thầy dạy vẽ chấm phá truyền thần trong giờ học họa trong phủ mà thôi, vì vậy bất hạnh thay, lần đầu tiên hai người gặp mặt, trong hiệp đầu tiên giao đấu, thiếu gia Phương Chương con trai độc nhất của Trần gia gãy cánh trở về...mặc dù, trên mặt của hắn không hề lộ ra chút cảm giác thất bại nào.

Phương Thượng Thanh, viên tướng trấn giữ biên quan, hiền lành chân chất như một khúc gỗ, kiệm lời nhưng ngay thẳng chính trực, là bạn đồng hương với Trần Bẩm, đã từng được Trần Bẩm mời về Trần phủ làm khách, vì vậy thuở nhỏ Trần Sách cũng đã có duyên được gặp mặt một lần, chỉ cảm thấy Phương tướng quân có phong phạm quân tử khiêm nhường, giống một văn nhân hơn là một võ tướng. Về sau, Trần Sách cũng từng nghe Trần Bẩm khen ngợi sau lưng Phương Thượng Thanh rằng:

“Cổ nhân nói “Quân tử thẳng thắn vô tư”,

dựa theo phép tắc của triều đại này nếu như có một người có thể gánh được hai chữ “Quân tử” ấy, thì chỉ có duy nhất Thượng Thanh tướng quân mà thôi.”

Cũng chính vì lý do ấy, sau khi Phương Thượng Thanh hi sinh vì nước, Trần Bẩm đã thương tiếc rất lâu, sau đó không ngần ngại thu nhận Phương Thanh Mai, cô con gái mồ côi của Phương gia...Chỉ là, Trần Sách chưa bao giờ tưởng tượng ra, con gái của vị quân tử thẳng thắn vô tư Phương Thượng Thanh tướng quân, lại vô cùng đặc biệt như thế.

Hắn đã từng gặp những tiểu thư khuê các con nhà quyền quý, có cô bé Thẩm Bảo Dung của Thẩm phủ bằng tuổi với hắn, thích nhất là chơi đàn, thường mặc váy áo màu hồng nhạt, được tán thưởng là có tư chất kín đáo duyên dáng của bậc quốc sắc thiên hương; tiểu thư Tạ Bích Thiên của Tạ gia, tính tình hoạt bát, thích cười thích nghịch, luôn là người tài giỏi xuất chúng trong đám công tử tiểu thư, tiếng tăm về tính tình mạnh mẽ hào sảng lan truyền rất xa; nhưng Trần Sách chưa bao giờ thấy tiểu thư con gái nhà ai, biết trèo cây leo tường bắt chim, lội hồ đục băng bắt cá, dẫn theo mấy đứa tiểu tử trong phủ chạy nhảy khắp nơi chăm cún nuôi chim, tất cả nghe theo cùng chơi đùa thành cả đám như vậy.

Không chỉ có thế, một tiểu cô nương chỉ mới bảy tuổi đầu, lên ngựa có thể bắn cung, dưới ngựa có thể múa kiếm, uy phong dũng mãnh truyền đi trong gió.

Lúc mới đầu quen biết chưa lâu, Trần Sách tuân theo lời dặn dò của Trần Bẩm, định dạy Phương Thanh Mai đọc sách trong thư phòng. Để khiến cho

cô nàng khí phách phóng khoáng cảm thấy mới mẻ, nên bài giảng đầu tiên là một bài từ của Phạm Trọng Yêm:

“Biên ải thu về phong cảnh khác.

Nhận tới Hành Dương không lưu luyến.

Hai câu thơ này miêu tả cảnh thu ngoài biên ải, bãi cỏ héo úa trải dài đến tận chân trời, đàn chim nhận cùng nhau bay về phương Nam...”

(Hai câu trong bài thơ Ngự gia ngao (Thu tứ) của Phạm Trọng Yêm, nguyên văn là:

Tái hạ thu lại phong cảnh dị.

Hành Dương nhận khứ vô lưu ý)

Chỉ mới hai câu, Phương Thanh Mai liền tiến lại gần, đôi mắt tròn sáng lấp lánh:

“Ta đã từng nhìn thấy phong cảnh mà bài thơ này miêu tả rồi! Lúc bãi cát vàng cỏ trắng ngoài thành tiếp nhận đầu hàng cũng là lúc gió thu thổi, cha ta và các binh sĩ ca ca cùng nhau cưỡi ngựa ra khỏi thành, ngựa

hồng, ngựa trắng, ngựa xám phi khắp thảo nguyên rộng lớn, sáng khoải vô cùng, lúc ấy có thể nhìn thấy từng đàn từng đàn chim nhận bay lên bầu trời xanh mượt tựa như một tấm lụa ấy, bay vừa cao lại vừa xa nữa!”.

Nghe nàng nói hào hứng như thế, một Trần Sách luôn hành xử cẩn trọng ít biểu lộ tình cảm ra bên ngoài cũng không kìm lòng được có phần bị cuốn vào, bỏ cuốn sách trong tay xuống nói chuyện với nàng:

“Em đã từng nhìn thấy chim nhận chưa?”.

...Hẳn rồi, sẽ là một con chim lớn tiêu sái tuần mỹ nhỉ?

“Nhìn rồi, nhìn rồi!”

Phương Thanh Mai mỉm cười mân mê cái cằm tròn tròn,

“Không chỉ là nhìn thấy đâu, ta còn ăn rồi cơ! Một mũi tên xuyên qua, mùi vị khi nướng là thơm nhất luôn!”.

“....”

Trần Phương Chương nghe đến trợn mắt há miệng.

Hắn đã hiểu cái gì gọi là tụt hết cả cảm xúc rồi

(Nguyên văn là “Đốt đàn nướng hạc”: ý chỉ trong lúc tâm trạng mọi người đang vui vẻ thì đột nhiên xuất hiện ai đó hay xảy ra một việc gì đó khiến tất cả mất hứng, giết chết bầu không khí).

Chẳng trách bấy nhận bay tới Hành Dương “không lưu luyến” gì, Trần Sách than thầm trong bụng, thì ra ở lại, sẽ bị bắn tên và thành chim nướng.

Năm Hi Bình thứ chín, Trần Sách mười tuổi, Phương Thanh Mai bảy tuổi, hai người thích thú tung bừa thảo luận về “Biên ải thu về phong cảnh khác”, nói xem rốt cuộc chim nhận ăn nướng ngon hay ăn hầm ngon...Và Trần Sách sau này khi làm quan văn chưa bao giờ tưởng tượng ra rằng, hai mươi năm nữa, người đứng ở chốn biên ải ngẩng đầu ngắm chim nhận bay về trong tiếng gió thu xào xạc thê lương, sẽ lại chính là mình.

Phương Thanh Mai lúc mới tới Trần phủ, thường truy hỏi Trần Sách nhất chính là vấn đề này:

“Này, rốt cuộc là huynh có biết chơi đồ chơi không?”.

“...Trong kinh thành chúng ta, từ lâu đã không thịnh hành chơi trò chơi đồ chơi nữa rồi.”

Tuy không biết tại sao Phương Thanh Mai cứ cố chấp về việc “chơi đồ” như vậy, nhưng đầu óc của Trần công tử loay hoay tính kế dù có chết cũng phải giữ được thể diện, rốt cuộc cũng có thể có được đáp án khiến cho bản thân mình không bị mất mặt, rồi nhanh chóng chuyển chủ đề, ví dụ như,

“Em bao nhiêu tuổi rồi?”.

“Sang năm tới ta tròn tám tuổi.”

Phương Thanh Mai trả lời xong, vẫn chưa bỏ cuộc,

“Ở đây không thịnh hành chơi trò chơi đồ chơi, vậy bình thường các huynh chơi trò gì? Đánh bằng ghê-à – À, nghe Ngô béo nói kinh thành các huynh đều gọi bằng ghê-à là con quay, các huynh có chơi không?”.

“Năm sau em tám tuổi, nói vậy thì năm nay mới bảy tuổi.”

Trần Sách vẫn tỉnh bơ tiếp tục chuyển chủ đề,

“Năm nay ta mười tuổi, lớn hơn em ba tuổi, sau này em có thể gọi ta là ca ca. Tên tự của ta là Phương Chương, Phương trong từ phượng hoàng, Chương trong văn chương, em cũng giống như Bảo Dung muội muội và Bích Thiên muội muội, cứ gọi là ta là Phương Chương ca ca giống như các muội ấy. Sau này, ta sẽ gọi em là Thanh Mai muội muội.”

-.- Cái gì gọi là bằng ghê-à? Đến con quay mới chỉ nhìn thấy, cũng đã từng chơi thử đâu...Trần Phương Chương có một loại dự cảm, cô bé Phương Thanh Mai này tuyệt đối không dễ dàng dỗ dành như Thẩm Bảo Dung và Tạ Bích Thiên.

Quả nhiên...

“ ‘Phượng Chương ca ca?’ buồn nôn – - yếu điệu quá, ta không gọi đâu, để người ta nghe được sẽ cười đến rụng răng mất!”

Phượng Thanh Mai bỏ bát canh xuống thè lưỡi ra làm mặt quỷ, gãi gãi tai, sau đó với bộ dạng như thương lượng chuyện hay, lại sấn đến gần Trần Phượng Chương,

“Chúng ta không cần sắp xếp thứ bậc như vậy. Ai lớn ai nhỏ cũng không cần phải quan tâm làm gì, Ngô béo lớn hơn ta hai tuổi, Trương Vũ Lượng lớn hơn ta bốn tuổi, không phải vẫn gọi ta là lão đại như thường đấy sao? Nếu như bọn nó biết huynh gọi ta hai tiếng muội muội chua lè này, sau này nhất định sẽ cười giễu ta mất. Huynh cứ gọi ta là Thanh Mai đi, ta cũng không gọi huynh là ca ca đâu, gọi là Phượng Chương được không?”

“”

Trần Sách nhất thời không biết nên phản bác lại thế nào.

Vậy nên hai chữ “Phượng Chương” này, Phượng Thanh Mai đã gọi, liền gọi suốt năm năm.

Năm năm sau, tiết trời đầu xuân, hoa mai trên cành đã tàn hết từ lâu.

Ánh nắng buổi ban chiều ấm dần lên, chiếu xuống những nét hoa văn chạm trổ hình trăng tròn ở cánh cửa trên tường tạo thành những bóng râm loang lổ, Trần Sách đang dựa vào chiếc bàn dài gần chiếc giường nghỉ ngơi một lát. Một bóng người nhỏ bé nhẹ nhàng khẽ bước vào phòng mà không một tiếng động, cả người Phượng Thanh Mai đang mặc trang phục của một thiếu niên nhón chân bước đến gần chiếc giường, cầm đầu nhọn của một chiếc lông chim gãi nhẹ lên mũi Trần Sách, thấy hắn không có động tĩnh gì, lại vươn tay tóm lấy một túm tóc đen dài như mực của hắn, lúc trùng lúc căng, khẽ giật giật, cười hì hì nói:

“Mặt trời đã mọc quá ba ngọn sào rồi, sao đại công tử Trần gia vẫn ngồi ung dung thoải mái đến lạ như thế?”

Trần Sách cũng không hề mở mắt, nhưng cánh tay dài lại kéo chặt vòng eo thon nhỏ của Phượng Thanh Mai lại, tay kia định đoạt lấy chiếc lông chim trong tay nàng:

“Mồm miệng nhanh nhẩu. Chẳng trách Khổng phu tử từng nói chỉ có tiểu nhân và phụ nữ là khó nuôi dạy, em ấy à, đã là tiểu nhân, lại còn là phụ nữ nữa chứ.”

“Bỏ ra! Trần Phượng Chương!”

Phượng Thanh Mai nghe xong, lập tức giơ chân lên giầy dựa,

“Cái gì mà tiểu nhân phụ nữ khó nuôi dạy chứ! Huynh mới là đồ thư sinh vô dụng!”

“Gọi ta là gì, vẫn là Trần Phượng Chương hả? Là ai đã nói cưới ngựa bắn tên thắng được em, thì em sẽ thành thật gọi là một tiếng ca ca? Hôm qua cưới ngựa tí thí, là ai đã rút lại phía sau, giờ Phượng Thanh Mai em lại muốn lật lọng sao?”

Trần Sách mỉm cười mở mắt ngồi dậy, cánh tay giam cầm Phượng Thanh Mai lại không thả, ngón tay nhéo nhéo mũi nàng, thong dong cười giễu,

“Tuy ta là thư sinh, nhưng hiện giờ, em cưới ngựa bắn tên giỏi hơn ta, vậy quyền pháp đã từng thắng được ta chưa? Vô tướng định quốc, bằng bằng sa trường, văn thần hưng bang, văn chương sách luận. Muốn định quốc an bang, nhưng lại không có chút hữu dụng, Phượng Thanh Mai con gái của Phượng gia, sẽ không chỉ biết mỗi việc nói khoác thôi đấy chứ?”

Phượng Thanh Mai nhất thời cứng họng, không thể phản bác.

Sau khi hai người quen biết nhau được một năm, trong tiết trời đầu xuân, cùng ngồi một chỗ nghiền ngẫm “Tam quốc”, đọc đến đoạn Tào Tháo Lưu Bị nấu rượu mai bàn luận về anh hùng, liền cảm động mà nổi hứng, trồng hẳn mấy cây mai sau hậu viên. Phượng Thanh Mai ngưỡng mộ Quan Vân Trường, lại thêm tuổi trẻ bông bột, tuyên bố mười năm sau nhất định phải “Lập công chốn sa trường”, “Rượu ấm trầm Hưng Nô”; cũng trong năm ấy, vì tài nghệ cưới ngựa bắn tên quá đối xuất sắc của Phượng Thanh Mai, Trần

Phượng Chương trong bụng không thể chịu được việc mình lại không bằng một cô bé con bảy tuổi, vì thế từ đó, ngoài việc chăm chỉ đọc sách ra hẳn bắt đầu tập cưỡi ngựa bắn tên và luyện quyền pháp; nên giờ, Trần Sách mười năm tuổi, ôn văn luyện võ, văn trị võ công đều cao hơn Phượng Thanh Mai không đơn giản chỉ là mười trượng, ngay cả thân hình cũng khí phách hơn, đã thấp thoáng bóng dáng tiêu sái của trang nam tử ngọc thụ lâm phong, cô nàng giả trai Phượng Thanh Mai há có thể so sánh được?

Nhìn thấy Phượng Thanh Mai trừng mắt lên nhìn, Trần Sách ý thức được mình vừa nãy đã nhắc đến câu “Con gái của Phượng gia”, nghĩ rằng trong lúc vô ý nhất định đã chạm đến điểm yếu của nàng, vì thế đôi mày dài cao giãn ra, đôi mắt hẹp tinh tế nở nụ cười, tay khẽ xoa đầu nàng, muốn chuyển sang chủ đề khác:

“Đúng rồi, tuy Thanh Mai nhà chúng ta vẫn còn bé, nhưng mơ xanh ở hậu viện lại sắp chín rồi thì phải? Nhớ phải hái để ủ rượu đây, rượu mơ năm ngoái cũng sắp uống hết rồi.”

Mặt mày Phượng Thanh Mai vẫn cứ ảm đạm như trước, thân hình đứng thẳng lạng lạng không nói, trầm mặc một lúc lâu, rồi đột nhiên trịnh trọng cất tiếng hỏi:

“Phượng Chương, sau này huynh muốn làm gì?”

Trần Phượng Chương ngạc nhiên, cánh tay đang nắm chặt eo lưng Phượng Thanh Mai cũng bất giác thả ra.

Phượng Thanh Mai thân hình nghiêm trang, chậm rãi nói:

“Hôm ấy phu tử ở trong thư phòng đã hỏi huynh, ta ở ngoài cửa sổ nghe huynh nói, ‘Kẻ quân tử, tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ’. Đó là chí hướng của huynh à? Nhớ khi còn nhỏ, cha ta thường nói với ta những lời như vậy. Những lời lúc này Phượng Chương...Phượng Chương ca ca nói rất đúng, từ hôm nay trở đi, muội sẽ chăm chỉ đọc sách, luyện tập cưỡi ngựa bắn cung.”

Nói xong, nàng khẳng khái quai người, quay về trước bàn học.

Đây là lần đầu tiên, nàng nhận mình là người sinh sau, Phượng Thanh Mai thật sự gọi Trần Sách một tiếng “Ca ca”.

Trần Sách ngồi trên giường, hơi ngạc nhiên, hơn nữa sau đó thực sự nhìn thấy Phượng Thanh Mai đang lật sách, trên mặt không tự chủ được khẽ nở nụ cười. Trần gia dòng dõi nhiều đời làm quan, Trần Sách lại thông minh hơn người, người trước người sau, những lời tán dương hẳn được nhận đâu chỉ có ngàn vạn lần, chỉ là tại sao những lời khen ngợi bù tai hiếm có ấy, lại không bằng được một tiếng “Phượng Chương ca ca” của cô bé con giả trai bướng bỉnh hôm nay gọi hắn, càng khiến cho tâm tình hắn bay bổng....

Những trang sách lật ra, lật mở từng trang từng trang tuổi thanh xuân, chớp mắt đã bốn năm, lại đến mùa mơ xanh.

Chốn kinh thành phồn hoa, mọi người nhộn nhịp qua lại, Trần Sách mặc trường sam màu lục thân hình tựa cây ngọc, một tay đặt ở sau lưng, một tay khẽ vén tà áo bước vào một tửu lầu, đôi mắt dài hơi nheo lại nhìn người thiếu niên đang nở nụ cười sáng lạn đi đằng trước đang chạy thẳng lên lầu trên, trên môi cũng hé cười, bước chân chậm rãi theo sau.

Nhìn từ đằng xa, Phượng Thanh Mai của Trần phủ, không còn tính khí bùng bột không chịu vào khuôn phép năm bảy tuổi, và cũng không có sự bướng bỉnh bất kham năm mười hai tuổi nữa, hàng lông mày thanh tú, đôi mắt sáng trong, trên người mặc trường sam màu lam tím, mái tóc mềm búi gọn phía sau yếu điệu thướt tha, khuôn mặt đáng người lại mang theo vẻ thiếu niên phong lưu khó giấu.

Sau giao thừa không lâu, trong tửu lầu cũng không còn chỗ trống, đoán chừng hai người tới quá muộn, nhìn quanh nhìn quắt cũng không tìm thấy bàn nào trống, còn đang trù trừ, thì ở nhà phòng kế bên có một người đi ra, nhìn thấy hai người, bèn tươi cười chào đón:

“Phượng Chương huynh!”

Trần Sách ngẩng đầu nhìn người vừa bước ra, đầu tiên thì ngăn người ra, sau đó thì mỉm cười hàn huyên.

Con trai thứ hai của Binh bộ thượng thư Từ Lăng, Từ Dương, tự là Hồng Triễn, xưa nay có quan hệ thân thiết với Trần Sách, lâu ngày không gặp, lúc này gặp lại đương nhiên vui mừng khôn xiết, liền vồn vã mời

Trần Sách cùng đến nhà phòng uống rượu. Đang trong cuộc hàn huyên Hồng Triễn liếc mắt nhìn vị thiếu niên đang mỉm cười sau lưng Trần Sách, nhất thời ngạc nhiên:

“Vị này là?”

Kinh thành nói rộng cũng không phải rộng, nhất là những hậu nhân nhà danh môn, mối quan hệ qua lại giữa đôi bên trước giờ rất tốt, nhưng Từ Hồng Triễn nhìn vị thiếu niên này, bị dung mạo thanh tú tư chất trong sáng làm cho chấn động, thất thần rất lâu mới phát hiện mình lại không hề biết tên cậu ta. Phương Thanh Mai cải trang ra ngoài, càng không nghĩ tới việc sẽ gặp phải cố nhân của Trần Sách, nhất thời không biết nên đối đáp thế nào, Trần Sách ngược lại, nhẹ nhàng hoàn hảo lùi lại một bước, mỉm cười giải thích bằng thanh âm ôn hòa ấm áp:

“Con một người bạn cũ của gia phụ, Phương Thanh. A Thanh, đây là Từ công tử, Từ Hồng Triễn.”

Từ Hồng Triễn ra sức mời, Trần Sách không tiện từ chối, chỉ đành cùng Phương Thanh Mai bước vào nhà phòng. Từ Hồng Triễn vốn chỉ đến đây để gặp một người bạn cũ, không ngờ lại tình cờ gặp được Trần Sách, vì chỉ có ba người, nên ngồi ở nhà phòng gần cửa sổ, rượu nóng đối ẩm, trong lúc trò chuyện mới biết, Từ Dương tuổi còn trẻ nhưng đã là tham tướng, đang đóng quân ở Tây Bắc.

Phương Thanh Mái tính tình vốn phóng khoáng cởi mở, lúc nhỏ lại cùng phụ thân sống ở biên ải nhiều năm, nghe đến nhất thời hưng phấn, trong lúc rượu say, càng mê mải nói chuyện phong cảnh Tây Bắc với Từ Dương. Từ Dương cũng là người có tính cách thân thiện nồng nhiệt, vô cùng cao hứng, liền cho người tùy tùng đang đứng hầu bên cạnh lui, cầm lấy bình rượu tự mình rót cho Phương Thanh Mai:

“Không ngờ Phương công tử cũng đã từng đến Tây Bắc, hôm nay ở kinh thành lại gặp được người bạn cùng tuổi đến từ biên ải.”

Hai người trước kính nhau cạn một chén, Phương Thanh Mai đặt chén xuống, không kìm được lại hỏi han cặn kẽ:

“Ở biên ải có Ngô Hạng con trai phó tướng Ngô Miễn, không biết Hồng Triễn đại ca đã từng nghe qua chưa?”

“Ngô Hạng?”

Từ Hồng Triễn lấy làm lạ, rồi càng thêm vui vẻ,

“Cậu ấy hiện giờ tòng quân dưới trướng của ta, Phương huynh đệ quen cậu ấy sao?”

“Là người bạn thời thơ ấu của ta,”

Phương Thanh Mai đột nhiên bật cười thoải mái, nâng chén rượu trong tay lên lại một hơi cạn sạch,

“Năm đó cậu ấy có biệt hiệu là Ngô béo, tính cách hiền lành, đã từng bị ta bắt nạt không ít lần đâu!”

Thời tiết bên ngoài cửa sổ rất đẹp, hai người ngồi trong phòng hào hứng thao thao bất tuyệt không ngừng, nói từ phong thổ Tây Bắc đến hoạn nạn ở tái ngoại, Từ Hồng Triễn mới gặp Phương Thanh Mai mà như đã quen thân từ lâu, uống rượu rộn rã mãi cho đến lúc hoàng hôn, tùy tùng của Từ gia nhắc hẳn buổi tối ở Từ phủ còn có yến tiệc. Từ Hồng Triễn đặt chén xuống, nhìn Phương Thanh Mai vì say rượu mà hai má và cổ như được nhuộm màu đỏ ửng, đôi mắt trong xanh tràn đầy sóng nước long lanh, nhất thời nhìn chăm chú không chớp mắt, lâu sau khi thần trí quay lại, trên mặt bỗng nhiên thấy xấu hổ, làm ra vẻ vô tình hỏi:

“...À, Phương huynh đệ khi nào rời kinh?”

“...Rời kinh?”

Phương Thanh Mai nhìn sang Trần Sách ánh mắt đang cúi xuống gấp thức ăn, nói úp mở:

“Vài ngày nữa.”

“Vây,”

Từ Hồng Triễn nhìn Trần Sách, do dự mở miệng mời:

“Không biết tối nay Phương huynh có thể đến Từ phủ dự tiệc không?”

“À, việc này...”

Phượng Thanh Mai ấp úng còn chưa mở miệng, thì Trần Sách ở bên cạnh đã đặt đũa bạc xuống, khẽ cười rồi nói:

“Từ huynh, thật là không may, tối nay trong Trần phủ tổ chức tiệc gia đình cho A Thanh, trên danh nghĩa của phụ mẫu, chỉ sợ không thể nhận ý tốt của huynh được.”

Ba người xuống dưới lầu nói lời chia tay, Từ Hồng Triển lưu luyến không muốn rời hồi lâu mới xoay người, Phượng Thanh Mai còn ở bên dưới mái nhà vẫy vẫy tay với Từ Hồng Triển, thì Trần Sách đã phủi ống tay áo quay người đi. Phượng Thanh Mai sững người ra một lát, rồi quay người chạy theo.

“Phượng Chương ca, đợi muội với.”

Trần Phượng Chương coi như giả điếc, ung dung đi về phía trước, bước chân rõ ràng là chậm hẳn lại, nhưng Phượng Thanh Mai vẫn phải đi rất nhanh mới có thể miễn cưỡng theo kịp, khi sắp cùng về đến Trần phủ, Phượng Thanh Mai chạy lên trước hai bước, do dự giật khẽ ống tay áo Trần Sách:

“Phượng Chương ca?”

Trần Sách ẩn nhẫn suốt cả đoạn đường về liền dừng bước chân lại, cúi mắt nhìn Phượng Thanh Mai, đuôi mắt nhướng lên:

“Đã biết sai chưa?”

“...Cái đó,”

Phượng Thanh Mai chần chừ rồi ngẩng đầu lên,

“Cái đó, Trần Phượng Chương, muội cảm thấy con người Hồng Triển đại ca rất tốt...Hôm nay ca ca lừa huynh ấy, có phải quá đáng quá không?”

“....”

“.....Phượng Chương ca?”

Trần Sách đón ánh mắt vô cùng kinh ngạc của quần gia khi ra mở cửa, rồi xoay người phất tay áo bước nhanh vào trong phủ

2. Chương 2: Trần Sách

“Phượng Thanh Mai, con gái tướng quân Phượng Thượng Thanh”

Đình viện bên trong Trần phủ, ánh trăng rạng rỡ như ngọc, chiếu rọi khắp nơi nơi.

Trần Phượng Chương vẫn chưa ngủ, trên đầu giường còn để một cây nến nhỏ, mặc cả quần áo nằm trên giường, đang dựa vào tia sáng yếu ớt lật giở một tập sách, cặp mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn khe hở đằng sau cửa sổ, dường như tâm trí đang để ở chốn nao. Không biết đã qua bao lâu, sau cửa sổ vang lên tiếng gõ nhẹ nhẹ, cóc, cóc cóc, cóc cóc cóc, kèm theo một giọng nói khe khẽ:

“...Phượng Chương ca? Phượng Chương ca?”

Khóe miệng Trần Phượng Chương không khỏi mang theo ý cười, nhưng vẫn nhìn vào quyển sách trong tay cũng không ngẩng lên nhìn. Có lẽ thấy chàng không mở cửa sổ, Phượng Thanh Mai lại gõ thêm lần nữa, bắt đầu nhỏ giọng thì thầm:

“...Ây da, Trần Phượng Chương, đừng giận nữa mà, muội biết huynh vì muốn giúp muội che đậy nên mới nói dối...Là lỗi của muội còn không được sao? Chuyện bé như hạt vừng thế này, có cần giận đến mức đó không, thật là...người ta nói lòng khoan dung độ lượng của Tể tướng có thể đẩy thuyền, thật uống công muội còn

cảm thấy huynh là có tài năng của một bậc lương tướng, không ngờ lại hẹp hòi như vậy...Ài dà, nếu là một trang nam nhi đích thực cười ngửa ngoài biên ải, chắc chắn sẽ không để tâm chút chuyện này đâu...”

Trần Phương Chương nghe vậy vừa tức vừa buồn cười, dứt khoát vứt quyển sách trong tay đi đứng dậy sải bước đến cửa sổ, đẩy mạnh cửa sổ ra, khuôn mặt mang nét giận dữ, giọng nói lạnh lùng chế giễu:

“Đêm khuya gió lạnh, chó mèo nhà ai cứ kêu dưới cửa sổ vậy, làm phiền đến mộng đẹp của người khác?”.

Đúng như dự đoán, khuôn mặt Phương Thanh Mai đầy vẻ thăm dò, ngẩng đầu cười với hắn:

“Phương Chương ca, vẫn còn giận sao?”.

“Giận?”

Phương Chương đang đứng hừ lạnh một tiếng, chắp hai tay sau lưng cố ý không nhìn nàng cười hì hì, giọng điệu vẫn rất lạnh lùng bình tĩnh:

“Cô nương thật là biết nói đùa. Trần Phương Chương này chăm chỉ vất vả luyện tập suốt năm năm mới đổi được một tiếng “Phương Chương ca” của Phương cô nương, căn bản chỉ xứng đáng để hít bụi phía sau “Hong Triền đại ca” đến từ biên ải thôi, nào có tài có đức gì mà dám tức giận với cô nương người?!”

Lời vừa nói ra miệng, đến chính bản thân hắn cũng thấy sững sốt. Phương Thanh Mai vẫn chưa nhận thấy, nhảy lên rồi nằm bò ra cửa sổ, cánh tay dài vươn ra tóm lấy ống tay áo của Trần Phương Chương, còn cười hì hì lấy lòng:

“Được được được, là muội trách lầm huynh, là muội nói sai, huynh đừng giận nữa mà. Cáo giận muội chỉ là chuyện nhỏ, hù dọa mọi người trong phủ mới là chuyện lớn, huynh không biết đâu, Phương Chương ca, hôm nay lúc huynh nổi giận đùng đùng quay về phủ, nhưng lại dọa khiến Hà quân gia phát sợ đấy. Trước giờ huynh đối với mọi người đều mỉm cười hòa nhã, ông ấy nào đã thấy huynh tức giận với ai bao giờ đâu? Chưa biết chừng lại tưởng muội làm thế nào với huynh...”

Lúc trước không để ý, giờ thấy nàng đang dựa vào rất gần, lại mở miệng nói chuyện, Trần Phương Chương mới nghĩ thấy mùi rượu lúc nồng lúc đậm trên người Phương Thanh Mai, lại nhớ tới lúc buổi chiều uống rượu ở nhà lầu, ánh mắt của Từ Hồng Triền chăm chú nhìn chăm chăm vào nàng chứa đầy vẻ si mê, trong lòng hắn lại thấy buồn bực, cười lạnh rồi lùi lại một bước:

“Tửu lượng của Phương cô nương thật tốt, buổi chiều không biết đã uống bao nhiêu rượu với Hồng Triền đại ca rồi, giờ lại chạy tới chỗ ta mượn rượu làm càn, hừ.”

Nói xong ánh mắt hắn lạnh lùng liếc nhìn nàng, lại đột nhiên phát hiện ra tay trái của nàng bám lấy cửa sổ mà vẫn còn cầm theo một bình rượu, lông mày đứng đứng lên cao vút:

“Thì ra lúc nãy lại uống rượu tiếp?”.

Phương Thanh Mai cúi mắt nhìn nhìn chiếc bình, ngẩng đầu không thèm để ý, giọng nói mang theo vẻ hơi say say:

“À, chỉ uống một chút thôi...Còn bảo là “Tửu lâu đệ nhất kinh thành” nữa chứ, cũng chỉ thường thôi, vẫn không bằng uống rượu mơ nhà chúng ta. Phương Chương ca, huynh có muốn hay không cũng – ai da!”.

Một tiếng hét thê thảm vang lên, Phương Thanh Mai từ trên cửa sổ trượt ngã xuống dưới hậu viện, Trần Phương Chương không còn lòng dạ đâu mà tức giận nữa, liền nhoài người nhảy ra khỏi cửa sổ, kéo Phương Thanh Mai vẫn đang ngã ngửa đầu không trên nền đất kia đứng dậy, lại cười lạnh quả trách:

“Đúng là trên trời dưới đất hiếm thấy, Trần cô nương muội thật ngốc nghếch, trèo cửa sổ mà cũng ngã cho được, sau này ra ngoài đừng có nói với người khác là ta biết muội đấy.

Dưới rừng mai ở hậu viện có một chiếc ghế đá, hắn quay đầu nhìn, lại thấy Phương Thanh Mai đang nhỏ giọng kêu ai ui ai ui, liền vươn cánh tay ra bế ngang nàng lên, bước hai bước thả xuống trên ghế đá, ngồi xổm xuống tháo giày và tất, cúi đầu cẩn thận xem xét mắt cá chân cho nàng.

“Vẫn may là không bị sái. Đa tạ trời cao có đức hiếu sinh, không nhấn tâm trừng phạt người khờ khạo.”

Trong khu rừng thấp những cành mơ nghiêng nghiêng tản ra khắp xung quanh, dưới những chiếc lá tươi non mơn mớn điểm xuyên những trái mơ xanh chát. Phương Thanh Mai khẽ cười, thuận tay kéo một cành mơ xuống, vừa kéo xuống rồi lại thả ra, vừa lẩm bẩm oán giận:

“Thật đúng là kỳ quặc...Gần tối muộn vừa mới khiến huynh tức giận, thì đến canh hai (9h - 11h)đã bị ngã một cú đau điếng, có phải huynh mắng sau lưng muội không thể?”.

“Muội tưởng ta là thần thổ địa, có thể thiêng được như thế chắc?”

Trần Phượng Chương tâm tình không vui cười lạnh một tiếng, buông lỏng mắt cá chân của nàng ra rồi đứng dậy, đôi mắt dài đẹp liếc xéo nàng:

“Đừng có cất ngang lời ta, phải tính toán món nợ vừa nãy với ta cho xong trước đi đã. Buổi chiều rõ ràng đã uống rất nhiều rồi, tại sao tối về lại ôm bình rượu uống trộm nữa, muốn làm người điên vì rượu hả?”

Phương Thanh Mai không dám ngẩng lên, đầu cúi thấp ngất mấy chiếc lá non trên cành mai, quanh co ấp úng:

“Uống hai ngụm, chỉ hai ngụm nhỏ thôi...”

“Ngụm nhỏ cũng được, ngụm to cũng xong, uống chính là uống, dám làm mà không dám nhận hả?”.

“...Muội không ngủ được,”

Phương Thanh Mai nhỏ giọng thì thầm, len lén ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái:

“muội không buồn ngủ, uống chút rượu dễ ngủ hơn...”

Gió lạnh nổi lên, Trần Sách hơi do dự, thoáng đau đớn trong lòng chợt run lên, lẩn át cả cơn tức giận.

Nguyên nhân lẽ nào là do ôn lại chuyện xưa chốn Tây Bắc cùng Từ Dương lúc chiều chẳng?

Cô bé này, thật sự không giống một người vô lo vô nghĩ như vẫn từng thấy.

“Không biết đã làm việc gì trái với lương tâm, để đêm nay sợ hãi không thể ngủ được,”

Hắn nâng tay khua khua vài cái, rồi thuận tiện cởi chiếc áo choàng đang mặc khoác lên người Phương Thanh mai, nhúu mày:

“Khoác cái áo này vào giấu đi mùi rượu, mùi bốc xông lên tận trời rồi kìa, ít làm bẩn mũi ta thôi. Cứ ngồi ở đây một lát đi đã, quay về phòng cũng chỉ toàn mùi rượu trong đó thôi.

Huống hồ, trở về phòng rồi sẽ lại chỉ có một mình nàng, không biết có lại miên man suy nghĩ, nhớ tới Tây Bắc, nhớ tới cha nàng, danh tướng Tây Bắc Phương Thượng Thanh tướng quân năm đó hay không nữa....

“Xi, biết là huynh thích sạch sẽ rồi...”

Phương Thanh Mai thấp giọng trách móc, co người lại trong chiếc áo choàng, nhắm mắt lại nói:

“...Chỉ có tiểu nhân và Trần Phượng Chương là khó nuôi dạy, hừ.”

Lũng bùng phàn nàn trong miệng, chưa được bao lâu, đã dựa vào ghế đá chìm vào mộng đẹp, trong tay vẫn còn núp một cành mai.

Trần Phượng Chương cũng cúi người ngồi xuống ghế đá, nhẹ nhàng ôm lấy thân hình đang co lại của cô bé vào lòng mình.

Mùi rượu trên người cô gái trong lòng nhàn nhạt, thật ra không hề khó chịu, quanh quẩn đâu đây, ngược lại còn mang theo mùi hương lúc xa lúc gần, hòa với hương rượu, dường như khiến người ta thấy hơi...hơi ngây ngất say mê. Ánh trăng nhàn nhạt, đỉnh đầu bóng mờ nghiêng nghiêng phảng phất hương thơm; cành mai đặt chéo giữa khuôn mặt hai người, trên cành có một trái mơ xanh, người cũng “xanh”, chăm chú nhìn ngắm hồi lâu, Trần Phượng Chương không tự chủ được liền cúi mặt xuống, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm thử quả mơ xanh ấy sau đó dùng môi ngậm chặt, nhìn khuôn mặt người con gái đang ngủ say trong lòng mình, đuôi mày khẽ mắt cùng giọng nói trầm thấp mang theo sự nồng nàn dịu dàng như nước:

“...Thanh Mai...Thanh Mai, lại đến mùa mơ xanh rồi...”

(Thanh Mai còn có nghĩa là trái mơ xanh, câu này mình k biết dịch sao để thể hiện tình cảm của Trần Sách nữa, mơ còn xanh mà em Thanh Mai cũng vẫn còn “xanh”)

Mùa thu tái bắc đã đến, mùa đông cũng không còn xa nữa, trong những bài thơ của cổ nhân đều nói “Trời Hồ tháng tám là mùa tuyết bay”, quả nhiên không phải lời nói dối.

(Câu thơ trên nằm trong bài “Bạch tuyết ca tống Vũ Phán quan quy kinh” – “Bài ca tuyết trắng đưa Vũ phán quan về kinh đô” của thi sĩ Sầm Than vào thời Đường)

Sương trắng phủ trên mặt đất dần dày hơn, ngay cả tấm chăn da lều trại cũng đã kết sương, xám trắng một vùng. Trời vẫn chưa sáng hẳn, đã có vài lão binh tùy tùng tay cầm hộp đựng thức ăn đứng bên ngoài, vừa muốn mở miệng thì nhìn thấy tấm chăn da được vén lên, Trần Phượng Chương mặc thanh bào bước ra, khẽ gật đầu với binh hiệu:

“Cứ đặt vào doanh trường trước đã.”

“Vâng.”

Binh hiệu kính cẩn đáp lời, lại nói thêm:

“Tướng quân cũng nên trở về sớm một chút. Trời đông giá rét, chỉ lát nữa thôi sợ rằng nước sẽ lạnh buốt.”

Trần Phượng Chương gật đầu, suy nghĩ một lát, rồi giọng nói lại lên cao, quay người sang vị quân sĩ canh phòng đứng bên doanh trường:

“Truyền lệnh xuống dưới, từ ngày mai trở đi việc luân phiên nhau canh phòng đổi từ hai canh giờ thành một, lệnh cho doanh tướng buổi trưa ở trong lều.”

“Tuân lệnh!”

Vị quân sĩ ấy chạy đi, binh hiệu tùy tùng vừa hay từ trong trường đi ra, mang theo một chiếc áo lông đen tuyền đưa cho hắn:

“Thời tiết giá lạnh. Tối qua tướng quân đi tuần tra khắp doanh trại đến quá canh ba, sớm nay nên nghỉ ngơi nhiều hơn mới phải, tại sao lại dậy sớm như vậy?,”

“Ừ.”

Trần Phượng Chương không để ý tới liền đáp lời, vừa buộc chặt lại áo bào, tay cầm lấy chiếc áo lông, vừa ngẩng đầu nhìn trời, trả lời một câu không liên quan,

“Nhận bay về phương nam rồi.”

Nói xong, hắn bước ra bên ngoài nơi đóng quân.

Trời tờ mờ sáng, thân ảnh thon dài ung dung tuần tra từ doanh trại tới các lều trường, an ninh ở khắp nơi đều rất yên tĩnh, không nghe thấy tiếng ồn ào láo nháo, nhưng thỉnh thoảng có một tiểu binh nào đó đứng lên, ngại ngừng mời:

“Tướng quân, cùng ngồi xuống ăn miếng bánh uống chút rượu chống lạnh đi!”

“Bạch mã tướng quân”

Trần Phượng Chương, từ trước đến nay trị quân rất nghiêm; nhưng cũng rất được lòng người, trước giờ luôn ăn ngủ cùng binh tướng cấp dưới. Lúc này Trần Phượng Chương dừng cước bộ, gật đầu cười với cậu tiểu binh kia, không hề do dự cởi áo choàng ngồi lên nền đất, sau đó nhận chiếc bánh khô cứng từ tay cậu tiểu binh bỏ vào miệng, cắn một miếng, chậm rãi nhai; lại có một người cười đưa tới một bát rượu nồng, hắn khẽ run lên, rồi lập tức nhận lấy bát rượu giữa cổ uống cạn.

Rượu nồng Tây Bắc chảy xuống cổ họng tựa như dao sắc cứa lên, so với loại rượu ủ mơ xanh của Trần phủ ở Giang Nam hai mươi năm về trước, đúng là khác nhau một trời một vực; hắn bưng bát rượu lên môi nở nụ cười yếu ớt, ánh mắt buồn bã xa xăm như đang quay trở về những ngày tháng trước đây, ý cười phản chiếu dưới đáy bát, sẽ giấu được bao nhiêu nỗi buồn thương.

Mọi người ngồi quây quần ăn những chiếc bánh khô cứng lạnh ngắt, uống ánh nắng mai mờ ảo, đứng vào lúc cổng doanh trại mở rộng; thì không lâu sau đó, có một thị vệ canh giữ cổng doanh trại vui sướng lớn tiếng thông báo vào trong:

“Các huynh đệ, phụ mẫu thê tử từ nhà tiện thể mang theo đồ đến rồi này!”

Mọi người ở xung quanh vội vàng bỏ hết lương khô xuống chạy rầm rập về phía cổng doanh trại, bước chân vội vàng hòa lẫn với tiếng cười nói mắng mỏ vui sướng, tới tập hường tới những chiếc áo mùa đông vợ và con gái tự tay khâu từng đường kim mũi chỉ từ ngàn dặm xa xôi mang tới cho họ.

Trần Sách vẫn bưng bát rượu, động tác nhai bánh vẫn không hề thay đổi, nhưng ý cười trên mặt đã từ từ tan đi. Sau lưng dần dần vang lên tiếng bước chân, lát sau, lão binh tùy tùng đã đứng đến sau lưng hắn:

“Tướng quân, có tay nải tiện thể gửi đến cho ngài.”

Trần Sách không nói lời nào, nâng cao bát từ từ uống hết bát rượu nồng, men rượu cay nóng xuyên qua cổ họng đốt cháy lồng ngực, sau đó cũng không quay đầu lại thấp giọng nói:

“Cứ cất tạm vào đây.”

Lão binh im lặng một lúc, rồi trả lời

“Vâng”,

rồi ôm chiếc tay nải màu xám xoay người bước vào trong lều chủ tướng của doanh trại.

Rượu nồng trong bát đã nhìn thấy đáy.

Trần Sách uống đến giọt rượu cuối cùng, khẽ nhắm mắt, sau đó chậm rãi thở dài.

Hi Bình năm ba mươi ba, tướng quân trấn giữ biên ải Trần Sách – Trần Phượng Chương, xuất thân trong dòng dõi thi thư thế gia, lập được nhiều chiến công, được người đời gọi là “Bạch mã tướng quân”.

Hi Bình năm mười tám. Phương Thanh Mai mười sáu tuổi.

Cảnh xuân êm dịu vô ngựa tốc tốc, con tuấn mã dừng lại trước cửa Trần phủ phố An Hòa phía đông bắc kinh thành. Nhị công tử Từ Hồng Triển của phủ Binh bộ thượng thư trao dây cương cho hạ nhân Trần phủ đang bước ra nghênh đón, tay ôm một vò rượu nhảy xuống ngựa rồi bước vào Trần phủ, chưa bước qua cổng, đã nghe thấy tiếng người:

“Hà thúc thúc, với là nước cờ này, cháu phải búng lại Phượng Chương ca bao nhiêu nhiều cái lên trán nhĩ, thúc thúc phải dạy kĩ cho cháu mới được.”

Thanh âm quen thuộc trong căn nhà gần sát cổng ở tiền viện truyền đến, dường như đã quen biết từ lâu. Từ Hồng Triển không kìm được bèn đi qua bên đó, qua khung cửa sổ gỗ được chạm khắc đã cũ, bên trong một cô nương mặc chiếc áo trắng, váy màu lam ngồi quay lưng lại, một tay chống lên má, tay kia đặt một quân cờ xuống, nghe thấy tiếng cười đắc ý của ông lão trước mặt:

“Ha ha, A Thanh, lần này cháu tìm đúng người rồi, tài nghệ đánh cờ của Phượng Chương thiếu gia, chính là do ta dạy!”

“Vậy là đúng rồi!”

cô nương váy lam nhón một quân cờ đặt xuống, giọng nói vui mừng hí hửng,

“đội cháu học được rồi, nhất định phải búng lên trán của huynh ấy!”

“Ha ha ha ha!”

Hà Quang cười đến mức những chòm râu dưới cằm cứ rung lên không ngừng, thả quân cờ đang cầm trong tay ra nói trêu,

“cứ cho là đánh cờ thắng đi, A Thanh à, đáng vốc cháu thấp bé hơn Phượng Chương thiếu gia nhiều như vậy, giống như con chim sẻ non, có thể với được tới trán thiếu gia không? Ha ha ha ha!”

“Hà quân gia, thúc!”

Phượng Thanh Mai then quá hóa giận, cũng vút quân cờ trong tay xuống, đột nhiên đứng dậy tiến gần đến trước mặt, kéo chòm râu của Hà Quang sang hai bên,

“À! Thúc cũng coi thường cháu, chim sẻ non phải không? Vậy đừng trách con chim sẻ non cháu mổ râu của thúc! Ố! Ồ!”

“Ai da ai dai! Đau chết ta rồi!”

Hà Quang nắm lấy chòm râu già vờ kêu đau, cười ha ha nói,

“ta biết A Thanh lợi hại rồi, lão già này quên mất chim sẻ non còn biết bay nữa, bay lên rồi sẽ mổ được trán người khác! Ha ha ha ha! Ta phải báo với Phượng Chương thiếu gia nên cẩn thận mới được!”.

Hồng Triển ở ngoài cửa sổ ngậy người.

A Thanh, Phượng Thanh diễm lệ tươi sáng trong bộ y phục tím, lại là con gái ư?

Tây Bắc nổi tiếng với loại rượu cao lương, mạnh nồng đến sắc cổ họng, là thứ rượu yêu thích trong lòng các tướng sĩ biên ải. Vốn dĩ Từ nhị công tử định đem vò rượu ấy tới làm lễ chia tay với vị “huynh đệ tốt” Phượng Thanh – nhưng nhìn thấy Trần Phượng Chương, Từ Hồng Triển suy đi tính lại, cũng không biết nên nhắc đến hai chữ “Phượng Thanh” kia thế nào cho phải. Cô nương váy lam vừa nãy nhìn thấy ở gian nhà sát cổng, và được gọi là “A Thanh” ấy, chính là Phượng Thanh không nghi ngờ gì nữa.

Từ Hồng Triển ngồi trong thư phòng trầm tư như đang suy ngẫm điều gì, ngược lại Trần Phượng Chương tay cầm một ấm trà Tử Sa tay kia nhắc vạt áo xanh rảo bước vào phòng, khẽ lộ ra ý cười:

(Ấm Tử Sa là một trong 4 quốc bảo của TQ, dùng ấm Tử Sa sẽ giữ được nguyên hương, sắc không làm trà biến chất. Càng dùng màu sắc của ấm càng trở nên sáng đẹp, nước pha trà ngày càng thơm dịu. Thậm chí dùng càng lâu thì đồ nước sôi vào cũng ra mùi trà. Ấm Tử Sa chịu nhiệt tốt, không rạn nứt dù nhiệt độ thay đổi, truyền nhiệt ít, cầm không nóng tay.)

“Năm mới vừa qua, trà mới của năm nay vẫn chưa được gửi đến; đã đến Trần phủ rồi, Từ Triển huynh uống tạm chén “trà Trần” vậy.”

(Một cách nói chơi chữ, “Trần” vừa là họ của Phượng Chương vừa có nghĩa là cũ, lâu ngày. Trà Trần vừa là trà của phủ họ Trần, vừa có nghĩa là trà cũ)

“Không sao.”

Tử Hồng Triển cười nhận chén trà tinh tế làm bằng bần tím,

“ở Tây Bắc hoang vu quá lâu, sớm đã không còn quan tâm đến cái gì gọi là trà mới hay trà cũ nữa rồi; thu mua đồng sớm, bên trong doanh trường ngoài biên ải, bọn ta vẫn thường uống rượu nhiều hơn.”

“Rượu nồng trà đặc, cũng có những chỗ giống nhau mà.”

Trần Phượng Chương bưng chén trà lên, hướng mắt xuống chậm rãi nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu lên cười khẽ,

“lại nói tiếp, hôm trước gặp Từ Triển huynh, còn có chỗ thất lễ, xin huynh lượng thứ cho.”

Từ Hồng Triển cầm tách trà trong tay một lúc lâu.

Trần Phượng Chương đặt tách trà xuống, cũng đợi cho Từ Hồng Triển đặt chén trà trong tay xuống bàn, không nhanh không chậm cho thêm hai thìa trà nữa rồi thêm đầy nước, hơi nóng bốc lên nghi ngút, khẽ cong khóe môi:

“Mấy hôm trước Hồng Triển huynh mời bọn ta tới phủ, lúc đó có nói trong nhà có tiệc, thật là đó chỉ là những lời để từ chối thôi, vẫn mong Hồng Triển huynh thứ lỗi cho.”

“.”

“Chỉ là hôm đó tiểu đệ quả thật có lời khó nói,”

ngón tay dài của hắn nhẹ đặt lên trán, khẽ cười khổ:

“Nói ra không sợ Hồng Triễn huynh chê cười, thật ra ngày hôm đó “Thanh Mai” đi cùng với ta, là nội quyến của Trần phủ. Con bé được nuông chiều đến mức trời không sợ đất không ngán, nhất định đòi ra ngoài tản bộ cùng ta, không nghĩ đến chuyện sẽ gặp được Hồng Triễn huynh, thật là thất lễ, dưới tình cảnh bất đắc dĩ ấy, tiểu đệ mới bịa đặt vài câu, Hồng Triễn huynh ngàn vạn lần xin đừng so đo tính toán.”

“Đương nhiên là không rồi.”

Từ Hồng Triễn giật mình ngậy người một lúc lâu mới lấy lại được tinh thần, vẻ mặt thoáng mang theo sự lúng túng:

“Phượng Thanh huynh đệ.à, lệnh muội quả nhiên hào khí sảng khoái, là là bậc nữ trung hào kiệt, không có gì thất lễ hết, cũng không có gì đáng trách cả, Trần huynh suy nghĩ nhiều rồi.”

“Hồng Triễn huynh đoán sai rồi, A Thanh không phải muội muội của ta,”

Trần Sắc lắc đầu,

“mà là con gái của tướng quân trấn giữ biên ải Phương Thượng Thanh. Còn về phần hào khí, nam tử Phương gia không gặp thời, A Thanh từ nhỏ mồ côi mẹ, được Phương tướng quân mang theo bên mình; mười năm trước Phương tướng quân lấy thân tuần quốc, phụ thân niệm tình đồng hương, nên mang theo muội ấy từ Tây Bắc về Trần phủ. Cho nên, trên người muội ấy khó tránh khỏi có khí thế quân doanh.”

Từ Hồng Triễn nghe xong, trầm mặc hồi lâu, trong lòng liền ngay lập tức nảy sinh lòng kính trọng ngưỡng mộ:

“Thì là đệ nhất tướng quân Tây Bắc, Phương Thượng Thanh tướng quân.”

Trần Sắc gật đầu, đổi chủ đề:

“Vò rượu này, nhất định là Hồng Triễn huynh đặc biệt mang tới cho A Thanh rồi?”

“À,”

Từ Hồng Triễn ngàn vạn lần không thể ngờ, Trần Sắc vừa gặp mặt đã nói thẳng với hắn thân phận con gái của Phương Thanh, vì vậy lúc này ngược lại không biết nên gật đầu hay lắc đầu cho phải, nói quanh co:

“Rượu này, là rượu mạnh Tây Bắc, vị cay đến sắc cổ họng.”

“Ồ, không sao đâu.”

Trần Sắc nhếch môi nở nụ cười, mặt mày thu lại sự ấm áp,

“Trần Sách nhìn ra được A Thanh đã lọt vào mắt xanh của Hồng Triễn huynh rồi, cũng dễ hiểu thôi, tình cảm Hồng Triễn huynh giành cho A Thanh là tình huynh đệ tâm đầu ý hợp. Cũng chỉ là một vò rượu thôi mà, Hồng Triễn huynh không cần suy nghĩ nhiều, tiểu đệ thay mặt A Thanh đa tạ huynh trước.”

Nói xong, Trần Sách đứng dậy gọi ra bên ngoài một tiếng:

“A Bình.”

Một cô bé mặc váy xanh từ ngoài bước vào thư phòng, cúi đầu hành lễ:

“Thiếu gia.”

“Đem vò rượu này sang cho tiểu thư, nói rằng đây là rượu ngon Tây Bắc Từ Dương Từ công tử mang tới.”

Trần Sách đưa vò rượu ra, đợi cho cô bé cầm vò rượu rồi đang định ra khỏi phòng, lại tiến thêm một bước, đè thấp giọng,

“Rượu này tính mạnh, nhớ kỹ, chỉ cho phép muội ấy uống một bình thôi.”

“Thiếu gia,”

cô bé tên A Bình đó hí hóp mắt liếc trộm Từ Hồng Triễn một cái, sau đó mặt mày ủ rũ nói,

“lời dặn của cậu thật dễ, nhưng tính khí của tiểu thư, trên dưới khắp phủ trừ cậu ra.sợ là chẳng có ai nói mà tiểu thư nghe vào tai cả.”

“Chỉ cần nói đó là lời ta dặn, nếu như muội ấy uống nhiều hơn một ngụm, ta nhất định sẽ không tha uội ấy đâu.”

Trần Sách dặn dò xong, quay người lại, lắc đầu cười khổ thở dài một tiếng,

“Con bé hoang dã này”

Từ Hồng Triền vừa cầm tách trà vừa nhìn Trần Sách, mấy ngày trước khi lần đầu tiên gặp Phương Thanh ở tửu lầu nhan sắc thật khiến đáy mắt người ta ngập tràn kinh ngạc, lúc trước khi phát hiện ra nàng là con gái trong lòng trần trọc lưu luyến, giờ đây những cảm xúc ấy đã trở thành tư vị đắng chát trong ngụm trà xanh: khi nhắc tới cô bé Thanh Mai đó, trong đôi mắt của Trần Sách ẩn chứa nét dịu dàng ảm áp, trong khẩu khí uyển chuyển mang đầy sự sùng nịnh, có lẽ chỉ có kẻ mù người điếc mới nghe không rõ, mới nhìn không ra.

Cành “mai xanh” duy nhất của họ Phương, thì ra.đã là hoa rơi nơi Trần phủ.

Chấp tay tiễn Từ Hồng Triền ra khỏi Trần phủ, Trần Phượng Chương xoay người bước vào cổng chính. Xuyên qua tiền viện nhắc tà áo bước lên bậc thềm, nhưng hẩn lại nhìn thấy Phương Thanh Mai đang cúi mặt ngồi ở ghế thái sư trong phòng khách, hai tay phủ lên hay tay vịn, hai chân khê đung đưa sau làn váy xanh lam khê đá lên đá xuống, tóc mái dường như che gần hết đôi mắt, không biết đang suy nghĩ những gì nữa.

Hẩn khê bước chân tới gần nàng, đợi cho đến khi đủ gần rồi, khê cười rồi vươn tay ra búng lên trán nàng một cái:

“Lại đang nghĩ gì, bé con ngốc.”

“Ai da – lại búng trán muội nữa rồi!”

Phương Thanh Mai ôm trán ngàng đầu lên, hai hàng lông mày tức giận dựng lên,

“Trần Phượng Chương huynh đừng bắt nạt người quá đáng như thế!”

Trần Phượng Chương đi đến chiếc ghế thái sư bên cạnh, ung dung nhắc tà áo lên vắt chéo hai chân lại rồi ngồi xuống, tiện tay phỉu phỉu tay áo, nghiêng nghiêng đuôi mắt lên nhìn nàng:

“Cha mẹ chiều chuộng muội quá mức, huynh phải thay trời hành đạo trừ hại cho dân ra tay giáo huấn muội đôi ba lần, thế nào hả?”

“Ai thềm nói lung tung với huynh chứ!”

Phương Thanh Mai đứng dậy khỏi ghế, đi qua đi lại mấy vòng trong phòng khách, lát sau dường như hạ quyết tâm đứng chắn trước mặt Trần Phượng Chương,

“huynh đúng là phản đồ! Tại sao lại phôi bày thân phận muội trước mặt Hồng Triền đại ca hả - huynh muốn sau này muội phải nhìn huynh ấy thế nào đây? Hả?! Biết muội là con gái rồi, sao muội còn xưng huynh gọi đệ với huynh ấy được hả? Hả? Hả?”

“Hôm ấy trên đường từ tửu lầu về, rõ ràng Phương cô nương phê bình tại hạ lừa gạt ‘Hồng Triền đại ca’,”

Trần Phượng Chương vẫn nghiêng nghiêng đuôi mắt lên, bình tĩnh phản bác lại,

“hôm nay ta nói rõ sự tình rồi, lại còn bị ăn mắng là sao? Phương cô nương, cô nương nói tiểu sinh nên làm thế nào mới được đây?”.

“Huynh! Muội, ý của muội là.”

“Muội cái gì mà muội? Vừa nãy trốn ở dưới cửa sổ nghe lén, tưởng huynh không biết đấy chắc? Hừ, cũng đâu phải lần đầu tiên, nghĩ huynh vừa điếc lại vừa mù hả?”.

“Nghe lén thì làm sao? Hồng Triền đại ca mang rượu tới uội, muội nghe hai ba câu thì thế nào?”.

“Đương nhiên là chẳng thế nào cả, muốn nghe lén cũng tùy ý Phương cô nương thôi, nếu không thì chạy ra ngoài gặp huynh ấy cũng được, chẳng qua là,”

Trần Phượng Chương đứng dậy, không để ý tới nếp nhăn trên trường sam, vừa từ từ bước chân ra khỏi hậu đường, vừa cười nói,

“nếu như vừa nãy cô nương thật sự nhảy ra gặp ‘Hong Triễn đại ca’ của cô nương, thì sợ là sáng mai huynh ấy sẽ tới Trần phủ xin cầu thân đấy, hừ.”

“Cầu, cầu thân? Trần Phượng Chương, huynh, huynh nói đùa gì vậy.”

Bóng lưng quay đi không nói câu gì, Trần Phượng Chương đi qua cây cầu hành lang.

Không cần tưởng tượng của biết, con bé này nhất định bị dọa cho trợn mắt há hốc mồm

Quả nhiên, quay về thư phòng chưa được bao lâu, hần vừa rút ra từ giá sách một cuốn sách cổ, thì nghe thấy phía sau cửa tiếng “cốc, cốc” thộn trọng đầy do dự, lập tức cửa sổ được cẩn thận mở ra, một cái đầu thò vào thăm dò:

“Này, này, Phượng Chương ca, lúc nãy huynh không phải – không phải nói lung tung đấy chứ?”

“Kẻ bất tài dám hỏi Phương cô nương, đã có bao giờ kẻ này lấy những chuyện đó ra để nói lung tung với cô nương chưa?”

Ngược lại hần càng hi vọng bản thân đang nói lung tung hơn nữa kìa.

“Vây, vây.”

ngập ngừng do dự, rồi một vò rượu từ xa xa bên ngoài cửa sổ hướng về phía Trần Phượng Chương, Phương Thanh Mai làm ra vẻ trịnh trọng đưa ra sự lựa chọn,

“vây thì muội không uống rượu của Hong Triễn đại ca nữa, lỡ như uống rượu của huynh ấy rồi, còn phải gả làm vợ huynh ấy thì muội không làm!”

Vò rượu bị đặt “cộp” một tiếng lên bệ cửa sổ, sau đó cả bóng lưng lẫn tiếng người đều chẳng thấy đâu nữa cả. Trần Phượng Chương cầm cuốn sách cổ tới trước gần cửa sổ, nhìn thấy Phương Thanh Mai đã biến mất như một làn khói ở hậu viện

Vì đã nhin cười quá lâu, rớt cuộc trên khuôn mặt hần cũng được thoải mái không do dự nở nụ cười dạt dào.

=

Ghế thái sư

Ấm Tử Sa

3. Chương 3: Thiên Thượng Nhân Gian

“Nơi Giang Nam ẩm áp xa xôi, giờ này sẽ có người đứng dưới tán cây mai, ngẩng đầu ngóng chờ sự bình an của hần chứ?”

Nơi tiếp nhận đầu hàng cách ngoại thành năm dặm, chính là đỉnh Hồi Nhạc.

Cơn gió mạnh quét sạch đám cỏ tàn úa, để lại những bãi cát trắng tựa tuyết đông, ngày tháng nặng nề, dần dần chiếu tràn lên màu huyết sắc trên những đỉnh cát nhấp nhô; bốn bề yên bình tĩnh mịch, duy chỉ có tiếng gió ào ào thổi qua, thổi tung từng tầng cát bụi.

Đúng lúc ấy, âm thanh ầm ầm nặng nề vang lên, ở nơi tiếp giáp giữa trời và đất, cát bụi cuộn cuộn bay lên tận trời kéo tới, trong nháy mắt đã bay đến trước đỉnh Hồi Nhạc, người kỵ sĩ của tộc Thát Tử ghim mạnh cương ngựa ở trên đỉnh Hồi Nhạc, con ngựa Hãn Huyết gục xuống trước rồi vươn mình lên hí một tiếng dài, ngay lập tức vị võ sĩ đó neho mắt lại, vừa đi theo con ngựa bốn chồn bước qua bước lại, vừa nhìn theo một đội người ngựa từ đằng xa đang từ từ tới gần, cao giọng hô lớn:

“Thì ra là Bạch mã tướng quân Trần Phượng Chương!”.

Con bạch mã của vị thủ lĩnh đối diện cuối cùng cũng dừng lại cách đó không xa lắm, vị tướng quân giáp trắng áo bào xanh trên ngựa cũng khẽ neho mắt lại, trên mặt mang theo ý cười:

“Tất Lôi tướng quân, Trần Sách có vinh hạnh được gặp mặt rồi!”

Hai người nói chuyện rất tự nhiên, nhưng đội kỵ binh phía sau lưng vị tướng quân tộc Thát Tử ấy lại xếp thành hình chữ khai (Chữ khai xếp thành hai hàng song song mở sang hai bên), ở phía sau bố trí đội hình sẵn sàng, gương cung lấp tên; đội hình vừa mới nghiêm chỉnh, thì nghe thấy một tiếng của đầu mũi tên phía sau lưng Trần Sách vang lên, chỉ trong nháy mắt, ở hai bên sườn đỉnh Hồi Nhạc khẽ vang lên mỗi hồi âm thanh loạt xoạt, hàng loạt những cung thủ xuất đầu lộ diện; một vị phó tướng phía sau lưng Trần Sách hô to:

“Gương cung - -!”

Lại một loạt những tiếng soạt soạt khẽ vang lên, dàn cung thủ từ hai bên sườn từng người từng người lấp tên lên dây, ngắm chuẩn đỉnh Hồi Nhạc, khiến ột đám võ sĩ Thát Tử phải cúi thấp đầu hỗn loạn, vó ngựa dầm lung tung, Tất Lôi nhìn khắp xung quanh, giọng nói như chuông đồng:

“Trần tướng quân đúng là danh bất hư truyền! Ha ha! Người Trung Nguyên quả nhiên thích dung âm mưu quỷ kế!”

Thanh âm theo gió nhõn nhơ bay xa.

Ánh hoàng hôn nhẹ nhàng ảm áp.

“Hai nước giao chiến chỉ nói đến chuyện sinh tử, Tất Lôi tướng quân, đặc tội rồi.”

Trần Sách thu lại nụ cười, thẳng lưng ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, tay phải nhắc dây cương, tay trái dĩ nhiên quyết đoán vẫy xuống:

“Bắn tên!”

Hàng loạt mũi tên như đàn châu chấu bay tới, nhất thời trên đỉnh Hồi Nhạc âm thanh cuộc sát phạt vang lên không ngớt.

Con ngựa trắng một mình đứng trên đỉnh Hồi Nhạc, Trần Sách rút từ bao đựng ra một mũi tên đuôi gắn lông đặt lên dây cung, khớp trường tên, kéo căng dây cung, hơi nghiêng người, khẽ neho mắt.

Trường tên thoát khỏi cung xé gió bay đến.

Màu máu đỏ tươi bắn tung vương vãi như hoa nở trên mặt đất, tiếng ngựa hí vang trời.

Hắn không hề dừng tay, trường tên bắn ra liên tiếp, mỗi một mũi tên đều vô cùng chuẩn xác, có tiếng ngựa chiến Thát Tử vang lên rồi ngã xuống; trong ánh đao sáng loáng vương máu tươi, phảng phất như có thể nhìn thấy được xa xa nội thành nơi tiếp nhận đầu hàng, có màu xanh khói bếp từ từ bay lên dọc theo nơi chân trời xanh lam, ánh lên sắc mây tím nhạt nơi cổ hương, yên bình tĩnh lặng.

Trong không gian mờ ảo ấy, trước mắt lại hiện lên nụ cười nhẹ nhàng.

Trần Sách không khỏi chớp mắt một cái.

.Nơi Giang Nam ảm áp xa xôi, giờ này sẽ có người đứng dưới tán cây mai, ngẩng đầu ngóng chờ sự bình an của hắn chứ?

“Nghe cha muội nói, mẹ của muội tên là Chư Mai, Chư trong chư hầu, Mai trong hoa mai.”

Phương Thanh Mai ngồi dựa vào một thân cây mai trong hậu viện, một tay vãn về lá mai, một tay kéo tay áo Trần Sách,

“cha muội nói, rượu mơ mẹ muội ử là ngon nhất, mỗi năm ông trở về quê, đều phải mang theo một hũ lớn ngàn dặm xa xôi đến Tây Bắc. Ài, thật đáng tiếc, từ trước tới giờ muội chưa bao giờ được nếm thử, nếu như mẹ muội vẫn còn sống thì hay quá.”

Trần Sách ngồi bên một chiếc ghế đá, hai mắt dán vào cuốn sách trong tay, miệng lại nở nụ cười thay đổi chủ đề:

“Tuy rằng muội chưa bao giờ được nếm thử rượu Phương bá mẫu ủ, nhưng lại có thể uống được rượu cao lương ủ ‘Hồng Triễn đại ca’ đưa đến, còn oán trách điều gì nữa?”.

Phương Thanh Mai lông mày dựng thẳng đứng, khuôn mặt đỏ bừng cả lên:

“Trần Sách huynh đúng là tên trướng thối! Lại đem Hồng Triễn đại ca ra trêu chọc muội!”.

“Trêu chọc muội? Ta có sao?” Trần Sách mỉm cười liếc mắt rời khỏi cuốn sách:

“Từng câu từng câu tại hạ đều là sự - Oái!”

Một mớ lá mơ bị vo tròn ném chính xác vào chính giữa trán hắn, “bộp” một tiếng, Phương Thanh Mai lạnh lẽo chạy trốn tuốt ra xa:

“Đáng đời! Còn dám lấy muội ra trêu chọc thì đây chính là kết cục đấy!”.

Trần Sách xoa xoa trán, cười bỏ cuốn sách xuống đang muốn đuổi theo, thì không xa lại nghe thấy tiếng ho khê, quay người lại, thì nhìn thấy ngay Trần Bẩm đang chấp tay sau lưng đứng ở bên ngoài rừng mai, khê mỉm cười nói:

“Sách nhi.”

“Cha.”

Trần Sách đứng dậy bước qua đó, cung kính hành lễ:

“Hôm nay cha từ nha môn trở về sớm quá.”

“Hai ngày trước đã quá bận bịu rồi, hai ngày này sẽ nhàn rồi thanh thản hơn.” Trần Bẩm cười trả lời, ánh mắt nhìn đến cuốn sách trong tay Trần Sách, “Lại đọc sách gì vậy?”.

“Là ‘Thủ thành lược’ của Trần Quy đời Tống ạ.” Trần Sách mỉm cười nói, “đọc tứ thi ngũ kinh nhiều rồi giờ lại đọc binh thư, mới phát hiện ra binh pháp cũng rất quan trọng và thú vị.”

“Kẻ theo nghiệp binh, sát phạt đã đành, há lại có thể có thứ gì thú vị trong đó? Trên chiến trường nhất động nhất tĩnh đều là liên quan đến sống chết, mọi thứ không đơn giản đâu. Sách nhi, kì thi Hương nay con có dự định gì không?”.

“Đương nhiên là phải dốc toàn tâm toàn lực rồi ạ.” Trần Sách ngẩng đầu lên, đôi mắt dài sáng rực, “cha không phải đã từng dạy Sách nhi rồi sao, người quân tử tu thân tề gia trị quốc bình thiên hạ. Hiện giờ triều đình trọng dụng những người đỗ kì thi Hương, người trẻ tuổi cũng sẽ dốc hết sức mình đáp đền cho giang sơn.”

“Ừ.” Trần Bẩm gật đầu, nhưng lại trầm mặc hồi lâu: “Con thấy Hoàng đại nhân là người thế nào?”.

“Người cha nói có phải là Hữu tướng trong triều Hoàng Tề Hoàng đại nhân không?”

“Đúng vậy. Hoàng đại nhân không biết nhìn thấy sách luận của con ở đâu, mấy ngày trước gặp cha, có vài lời khen ngợi tán dương con.”

“Hoàng đại nhân là Hữu tướng, có tài giúp đỡ; lại nhiều lần cất nhắc những hậu bối có tài năng, không quan đến điều gì khác chỉ chọn những người có đức có tài, là người có năng lực hiếm thấy.”

” Trần Sách chậm rãi nói xong, lập tức chuyển chủ đề “nhưng nghe nói ông ấy thường xuyên tụ tập các môn sinh, lại có mối bất hòa với Tả tướng, chỉ sợ là có hiềm khích bè cánh.”

“Con nhìn nhận không sai.” Trần Bẩm gật đầu, lại nói,

“nhưng việc trong triều, lại không chỉ dựa vào việc tài đức vậy nên nói tóm lại là: có rất nhiều việc, nhìn không hề đơn giản chút nào. Nếu như con có chí làm quan, thì tất phải hiểu được những đạo lý đó.”

“Lời cha nói rất phải, Sách nhi nhớ kỹ rồi.”

“Ừ, nhớ kỹ là tốt, ta biết con từ nhỏ đã thông minh hơn người,” Trần Bẩm vuốt râu gật đầu, lại nhìn về hướng mái đầu trong rừng mai, thấp giọng thở dài, “nhưng thế sự vô thường, có thể nhìn thấu mọi việc mới là người thông minh đích thực.”

“Cha, ý của cha là.”

“Sách nhi, Hoàng Tề đắc thế, thăng chức làm Tả tướng, cha con sợ là không giữ được chức quan này rồi.”

Chạy một mạch ra khỏi rừng mai, Phương Thanh Mai mới dừng chân, thì nghe thấy đằng sau cây cầu hành lang, Trần phu nhân đang ở trong nôãn các vẫy tay với nàng nói:

“Mai nhi.”

Phương Thanh Mai dạ một tiếng, rồi nhảy chân sáo đến nôãn các, bước vào cửa liền dựa gần vào bên người Trần phu nhân:

“Mẹ lại thêu hoa nữa rồi – nào, con giúp người khâu kim!”

Nàng hai tay cầm kim và chỉ cẩn thận tỉ mỉ khâu lại; Trần phu nhân vuốt ve bím tóc của Phương Thanh Mai, lại không thể kìm được thở dài:

“Thanh Mai nhà chúng ta, thật sự đúng là một bông hoa.”

“Được rồi mà mẹ!” Phương Thanh Mai đưa kim và chỉ cho bà, lại nhăn mũi rồi cười tít mắt nói,

“mẹ nói con giống như một bông hoa, Phương Chương ca lại xấu miệng nói con giống mèo hoang kia!”

“Hai đứa các con ấy à, cãi nhau cả ngày cũng không đủ.”

Trần phu nhân cười vuốt ve cánh tay nàng, lại nắm chặt tay nàng lại, ánh mắt thoáng vẻ buồn bã,

“Mai nhi, mẹ có chuyện này, phải nói cho con biết.”

“Có chuyện gì vậy ạ? Mẹ cứ nói đi.”

Trần phu nhân định nói lại ngừng, lát sau, ánh mắt đang nhìn vào Thanh Mai lại nhìn ra xa, thở dài:

“Nghe cha con nói, Hoàng đại nhân trong triều khen Sách nhi tài hoa xuất chúng.”

“Hoàng đại nhân?” Phương Thanh Mai giật mình,

“là vị Hoàng đại nhân có mối bất hòa với Tả tướng sao? Con nghe nói, quan điểm của ông ấy và cha không giống nhau.”

“Lúc trước Tả tướng đã cáo lão về quê, Hoàng thượng lại coi trọng Hoàng đại nhân, hiện giờ, ông ấy chính là tân Tả tướng rồi.”

Phương Thanh Mai suy nghĩ một lát:

“Hoàng đại nhân thăng quan làm Tả tướng? Vậy ông ta khen ngợi Phương Chương ca là chuyện tốt mà – không đúng, không phải trước giờ ông ta luôn gây khó dễ cho cha sao?”

Trần phu nhân lại thở dài, rồi mới chậm rãi mở miệng:

“Mai nhi – ý của Hoàng đại nhân, là đã nhìn trúng tài hoa của Sách nhi; trong nhà ông ta có cô con gái còn trẻ chưa lấy chồng, ngày đó là thử thăm dò ý tứ của cha con, muốn cùng Trần gia...kết thân.”

Năm Hi Bình thứ chín, tướng quân biên ải Phương Thượng Thanh hi sinh vì nhiệm vụ ở sa trường, sau khi qua đời, bị đám tiểu nhân buông lời dèm pha, là tội “Kháng địch thất bại”; nhưng trong lòng của Phương Thanh Mai, cha nàng mãi mãi là một vị tướng quân đầu đội trời chân đạp đất.

Việc đã cách đây mười năm, giờ nàng mới hiểu ra rằng, có những việc không phải nàng nhận định nó là thế nào thì nó sẽ là thế ấy; ở trong triều Trần Bẩm bị luận tội, trong đó có một tội chính là “Cấu kết với tội thân”; thêm nữa, Trần gia tuy là thế gia, nhưng cuối cùng đã bắt đầu xuống dốc, các loại tội danh lớn nhỏ khác nhau đủ cả, nhẹ nhất thì bãi quan, nặng thì lưu đầy.

Nếu như Trần Sách lấy một cô nương con nhà quyền cao chức trọng, những tội lỗi đó khỏi cần phải bàn luận gì thêm nữa.

Những chuyện này, Trần Bẩm và Trần phu nhân chưa từng nhắc đến trước mặt nàng, nhưng Trần phủ lắm người nhiều miệng, lẽ nào trong đám kẻ dưới lại không có những lời đơm đặt nhảm nhí, nàng dù ít dù nhiều cũng nghe phong thanh được những lời đó.

Vì thế, ra giêng, rồi tháng hai vừa qua, thẳng đến tháng ba hoa đào nở, một hôm, Phương Thanh Mai mỉm cười cầm một bó đi đến noãn các của Trần phu nhân, cẩn thận cắm hoa vào bình, sau đó mới nói:

“Mẹ, Thanh Mai mười sáu, đã đến tuổi nên xuất giá rồi.”

Trần phu nhân nhất thời giật mình.

“Thanh Mai không phải là tiểu thư khuê tú thích e dè, cũng biết con gái trong nhà sớm muộn gì cũng phải xuất giá.”

Phương Thanh Mai mười sáu tuổi, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người uyển chuyển, nhưng thái độ lại rất bình tĩnh, dáng vẻ quyết đoán giống như mười năm trước khi mới bước chân vào Trần phủ tự mình xưng ‘Tại hạ Phương Thanh Mai’,

“nếu như mẹ thương Thanh Mai, chỉ xin mẹ hỏi cho Mai nhi một nhà tốt; tâm nguyện duy nhất của Thanh Mai, chính là không gả vào nhà làm quan.”

Trần phu nhân lặng người hồi lâu, đưa tay ra ôm lấy nàng đang đứng dưới giường vào lòng, nước mắt đầm đìa:

“Mai nhi, mẹ xin lỗi con!”.

Lúc này đổi lại là Phương Thanh Mai vỗ về Trần phu nhân, nhẹ nhàng an ủi:

“Mẹ, Mai nhi từ khi sinh ra đã mất mẹ, chính vì có mười năm này, Mai nhi mới biết thế nào là mùi vị yêu thương ấm áp của một người mẹ. Chuyện này, không cần phải nói nhiều thêm nữa, Thanh Mai đã quyết định rồi.”

Sau đó nàng buông tay, gập người, quỳ hành lễ, lời vừa ra khỏi miệng, mạnh mẽ kiên định, không gì có thể lay chuyển:

“Chỉ xin mẹ thành toàn cho con.”

Đầu tháng tư, cây cỏ hoa lá đâm chồi nảy lộc.

Mặt trời mới mọc, những làn gió lạnh sớm tinh mơ, Trần Sách khoác thanh bào, chấp tay sau lưng khẽ khàng đi đến hậu viện. Dưới tán cây trong rừng mai nhỏ ở hậu viện Trần phủ, Phương Thanh Mai mặc một chiếc áo mỏng váy đơn đứng dưới một gốc cây mai, ngẩng đầu ngắt một chiếc lá mai trên cây; ánh sáng loang lổ xuyên qua những tán lá tầng tầng lớp lớp, rơi xuống trên khuôn mặt của nàng, ánh lên cặp mắt đen láy đang khẽ nhắm lại.

Cảnh đây người đây tựa như một bức họa, nhưng rơi vào ánh mắt của Trần Sách chỉ như một chiếc gai đâm đau lòng hẩn.

Phương Thanh Mai chợt liếc mắt lại, nhìn thấy Trần Sách đứng đó không xa, liền giơ tay vẫy vẫy hẩn lại gần:

“Phượng Chương ca, sao lại dậy sớm vậy?”

“Từ trước tới giờ ta luôn dậy sớm. Có muội là hôm nay dậy sớm thôi.”

Trần Sách tươi cười bước lại gần, thuận tay cởi chiếc áo bào trên người choàng lên vai nàng,

“khoảng thời gian này, mỗi ngày nghe thấy muội tuân thủ quy củ gọi ta một tiếng Phượng Chương ca, ngược lại còn khiến ta có phần không quen.”

Chiếc áo bào dài mặc lên người Phương Thanh Mai dường như kéo lê quét đất mà còn mang theo tình ý ấm áp, là ấm dọc đôi cánh tay hơi lạnh của nàng, cảm giác ấm áp này khiến người ta muốn rơi lệ, hai tay nàng nắm lấy vạt áo, bước qua bước lại hai bước, cúi đầu bật cười:

“Giống như hát hí khúc.”

Trần Sách không nói, chỉ có đôi mắt là nhìn chăm chú vào đôi con ngươi đen sâu thăm thẳm của nàng, lát sát, mới thấp giọng nói:

“Thanh Mai.”

“Vâng?”

Phượng Thanh Mai cúi đầu lắc lắc ống tay áo của chiếc áo bào dài thướt, giọng nói phàn nàn như vô tình,

“...chiếc áo này quá dài, chặc chặc.”

Trần Sách rũ mắt xuống, thì thầm nói:

“Hôm qua – Hôm qua, Trương phu nhân có đến phủ.”

“.....Ồ, vậy ư.....là tới tìm mẹ rồi.”

Trương phu nhân, là vị Trương phu nhân đó sao...là bà mối nổi tiếng mối lái giữa các phủ đệ với nhau đó sao.....

Trần Sách nhắm mắt, rồi lại mở ra:

“Bà ấy tới cầu thân.”

“.....À.”

“Nghe nói, là nhị công tử của Chu gia ở Giang Nam nhờ bà ấy tới.”

“.....Ừ.”

Lại một cơn gió khẽ thổi đến, mang theo vài chiếc lá, Trần Sách lặng lẽ vươn tay gỡ chiếc lá úa vương trên búi tóc của Phượng Thanh Mai, đợi hồi lâu, mới nghe thấy nàng khẽ cười mở miệng nói:

“.....Phượng Chương ca, muội về phòng trước đây –”.

Trần Sách nắm chặt lấy cổ tay nàng, ngón tay trắng bệch khẽ run lên.

Phượng Thanh Mai không ngẩng đầu lên, rất lâu sau, rút ra khỏi bàn tay đang từ từ rơi lòng của hắn, quay người đi.

Bóng dáng tàn phai mờ nhạt dưới tán mai, Trần Sách siết chặt ngón tay nhìn bóng hình nàng biến mất giữa mảnh rừng mai, nhớ tới đêm qua lúc mình quỳ dưới chân mẫu thân, nghe tiếng bà khóc lóc khuyên can.....

“....Cho dù con có quỳ xuyên nền đất dày này đi nữa, mẹ cũng không thể đồng ý cho con lấy Mai nhi! Con nói con có thể bảo vệ con bé chu toàn – vậy con có thể bảo vệ con bé chu toàn được bao nhiêu? Sách nhi à Sách nhi! Con nghĩ xem, con nghĩ thử xem! Nếu con bỏ qua thể diện của Hoàng Tề, ông ta sẽ càng được thể không buông tha cho Trần gia! Trần phủ bị tịch thu tài sản, già trẻ lớn bé trong phủ sẽ bị xung quân, con muốn để con bé chịu nhục vô ích cùng chúng ta sao! Mai nhi, con bé là một a đầu sạch sẽ - -”

“.....”

“Con dù có bản lĩnh hơn nữa, rốt cuộc tuổi vẫn còn trẻ, khó lòng chống lại được sự quyền quý – Sách nhi! Con hãy suy nghĩ thấu đáo những chuyện này đi! Cùng nhau đồng cam cộng khổ, chẳng bằng buông tay, quay người lãng quên chốn giang hồ!”.

(Câu này nguyên văn là: “Tương nhu dĩ mật, bất nhược tương vong vu giang hồ”, nghĩa là “bón nhót dãi làm ướt nhau, sao bằng ra sông hồ mà quên nhau”. Chuyện rằng khi nước cạn, có hai con cá cứ dấp bọt cho nhau để vớt vát chút hơi tàn. Nương tựa kiểu thoi thóp bấp bênh như vậy, kể không bằng mạnh nấy lo, dứt khoát lao ra biển lớn mà tìm đường sống ỉnh)

“.....”

Cùng nhau đồng cam cộng khổ, chẳng bằng buông tay, quay người lãng quên chốn giang hồ.

Cùng nhau đồng cam cộng khổ, chẳng bằng buông tay, quay người lãng quên chốn giang hồ.....

Hắn đuổi đôi chân đã tê rần vì quỳ quá lâu ra, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại câu nói ấy, không biết đã trở về thư phòng bằng cách nào.

Sống trên đời hai mươi năm, hắn vì tài cao khí ngạo, tự cho rằng mình đứng ở trên cao nhìn rõ mọi nhân tình thế thái khắp thế gian, có thể tươi cười đối mặt với dòng chảy của năm tháng, nhưng, chỉ mới mười năm, mới chỉ có mười năm bốn mùa xuân hạ thu đông mà thôi! Mười năm trước đọc thấy câu nói này trong một cuốn sách, hắn chỉ cảm thấy “Cùng nhau chịu khổ” đáng quý biết bao; mười năm sau lại nghe thấy câu nói này, hắn mới hiểu, thì ra trong nhân gian lại có một nỗi niềm chua xót đến thế, dứt khoát dồn ép con người nhất định phải quên nhau.....

“Tướng quân!”

Vị phó tướng siết chặt dây cương ghìm móng ngựa xuống dưới đất, hỏi với giọng vô cùng gấp gáp, “tướng quân, Tát Lôi dẫn tàn binh thoát thân, chúng ta có cần đuổi theo không?”

Trần Sách nhắm mắt, nhìn về bóng trăng mờ mang mờ mịt trên đỉnh Hồi Nhạc, dừng lại một lúc, thấp giọng nói:

“Không cần đâu. Đêm đã khuya rồi, tập hợp binh lính quay về thành.”

Trên đỉnh Hồi Nhạc chất đầy tử thi của binh lính Thát Tử, trong đó có không ít binh sĩ đang thị sát xung quanh, tìm kiếm thi thể của binh lính người Hán trong đống tử thi lẫn lộn ấy. Trần Sách đưa mắt nhìn ra xa, thúc ngựa đến gần một chiến trường tử thi, xuống ngựa khom lưng ngồi xổm xuống trước mặt một tiểu binh đang quỳ trên cát:

“Khóc cái gì?”

Cậu tiểu binh nghẹn ngào không nói nên lời.

Trong tay hắn đang cầm một cái đầu đầm đìa máu, nhìn mặt mũi thì dường như khó có thể nhận ra được, nhưng xác người chia làm hai, không còn tìm thấy phần thân mình dính liền với đầu nữa. Trần Sách nhìn một hồi, vươn tay đặt lên cái đầu đầy máu tươi, nhẹ nhàng vuốt đôi mắt vẫn chưa nhắm lại ấy.

“Cậu khóc thì cậu ta sẽ chết nhắm mắt được sao?”

Cậu tiểu binh ngẩng đầu lên, hốc mắt phải đấu tranh kịch liệt nghẹn ngào rống lên:

“Tướng...Tướng quân! Cậu ấy là huynh đệ cùng lớn lên từ nhỏ với tôi! Hôm qua cậu ấy vẫn còn hào tình vạn trượng nói với tôi rằng sẽ dựng công lập nghiệp bảo vệ giang sơn xã tắc! Nhưng hôm nay, hôm nay cậu ấy lại... Sao tôi có thể quên được, sao tôi có thể quên được chứ! Sao tôi có thể quên được đây!!”

Cậu tiểu binh này tuổi đời còn rất trẻ, nhìn qua cũng không quá mười tám

tuổi, mặt mũi vẫn còn mang theo vẻ ngây ngô của thiếu niên, Trần Sách chăm chú nhìn cậu ta một lúc lâu, rồi xoay người lên ngựa, tháo một chiếc cung cứng được đánh sơn sáng bóng vứt xuống bên cạnh cậu ta, ngữ điệu trầm lạnh:

“Đã không quên được, vậy thì cầm lấy cây cung này, nhớ kỹ trong đầu sẽ có một ngày báo thù cho người huynh đệ ấy.”

Sao có thể quên được, sao có thể quên được, sao có thể quên được chứ....

Nhưng, rồi sẽ có một ngày, cậu ta sẽ quên được thôi.

Tung hoành nơi sa trường, trăm ngàn kẻ chết trận, nếu như nhớ rõ ràng chi tiết tất cả mọi chuyện, thì có ai còn có thể rong ruổi ở nơi cát vàng vong tình này nữa đây?

Nơi cát vàng này hoang vu là vậy, nhưng cũng chính sự hoang vu đó lại có thể mài dũa cho con người ta quên hết những bi ai sâu khổ nơi thế gian.

Cuối tháng ba sinh văn đã định, tháng tư việc nạp sinh lễ đã hoàn thành, đầu tháng năm chính là ngày lành của hai nhà Trần Chu.

Họ Chu ở Giang Nam cũng không được coi là một đại gia tộc, nhưng suy cho cùng cũng là một dòng họ lâu đời; nhị công tử của Chu gia – Chu Tiệm Mai, tuy rằng xuất thân từ thương nhân, nhưng cũng là người có phong thái văn nhã thanh tịnh đọc nhiều hiểu rộng thấu hiểu đạo lý, ngay cả những bậc công tử thế gia trong kinh thành cũng ít có người được như vậy – thế này, cũng không coi là thiệt thòi cho Thanh Mai.

Ngày thành thân vừa qua giờ Tí chưa lâu, Trần phu nhân đích thân tới phòng trang điểm mặc hỉ phục đỏ cho Phương Thanh Mai; trang điểm mặc quần áo xong xuôi, Trần phu nhân nắm lấy tay nàng khen nàng đẹp, nói đến đó nước mắt tuôn trào, nàng ngược lại, nâng ống tay áo đỏ rực mỉm cười lau đi những giọt nước mắt vương trên mặt bà:

“Mẹ, con sẽ thường xuyên về thăm cha mẹ mà.”

“Nhị công tử của Chu gia, mẹ đã đích thân gặp rồi, là người nho nhã tuấn tú, nhất định sẽ đối đãi với con tử tế -”

Trần phu nhân khẽ cười nói, nâng tầm mắt ngắm nàng hồi lâu, cuối cùng vẫn nuốt nước mắt vào trong xoay người đứng dậy,

“.....Mai nhi, mẹ đi xem thử xem kiệu đón dâu đã đến chưa.”

Trong phòng nhất thời rơi vào yên tĩnh.

Trời vẫn chưa sáng hẳn, ánh nến bên ngoài lấp lánh, đèn lồng đỏ treo khắp đình viện – ngay cả trong khu rừng mai bé nhỏ, từng ánh nến bập bùng lay động. Phương Thanh Mai sửa sang lại búi tóc và y phục, chậm rãi bước đến đứng trước cửa sổ thất thần nhìn ra ngoài một lúc lâu, đến khi nghe thấy có tiếng động đàng sau lưng mới quay người lại, nhìn thấy Trần Sách một thân y phục xanh đang bước vào phòng, chỉ có bên hông là quần một sợi dây lưng màu, và trên tóc cũng buộc một sợi dây lụa là màu đỏ mà thôi.

Trên mặt hần mang nụ cười nhẹ nhàng, dịu dàng như trước.

Khăn hỉ đỏ rực đặt trên bàn trang điểm, trên bông hoa mẫu đơn màu hồng phấn thêu những sợi kim tuyến màu vàng kim, hoa mỹ diễm lệ vô cùng; ánh mắt của Trần Sách nhìn từ chiếc khăn hỉ đỏ rồi nhìn đến khuôn mặt của Phương Thanh Mai, ngây ngẩn rồi lâu, mới khẽ cười mở miệng nói:

“Dậy sớm như vậy, cứ sợ là ngủ mê mệt không tỉnh chứ.”

Tiểu a đầu má hồng môi đỏ, mày thanh mắt biếc, vẫn luôn vui vẻ nhảy nhót trong mắt hần suốt mười năm qua, chỉ qua một đêm, đã trở thành một nụ sen e ấp yếu điệu.

.....Chỉ là, không phải nở rộ trong lòng hần.

Trong ánh nến mờ ảo, Phương Thanh Mai khe khẽ cúi mặt xuống, khuôn mặt kiều diễm như ngưng đọng lại dưới ánh nến; Trần Sách nhìn nàng, cũng không nói nổi dù chỉ một lời, chỉ có thể nặng nề nhắm mắt rất lâu, khi mở mắt ra, vẫn cứ là nụ cười dịu dàng ấy:

“Huynh trưởng như cha; giờ lành hôm nay, vẫn cứ nên để vị huynh trưởng này tiễn muội lên kiệu.”

Rồi từ từ tiến lại gần giữ chặt lấy eo lưng, bế ngang nàng lên; đã không biết bao lần dưới ánh hoàng hôn hần ôm nàng từ thư phòng đến hậu viện về đến chiếc sập giường trong phòng nàng, chỉ là ngày hôm nay, trong giờ phút này, Trần Sách cúi mắt nhìn đôi người của nàng đang phiếm đỏ, nhất thời không biết làm sao để quay người cất bước.

Chỉ sợ thêm một lần quay đầu, tất cả đã là bãi biển nương dâu.

(Ý chỉ thế giới đổi thay, lòng người thay đổi)

Năm Hi Bình thứ mười chín, ngày mùng chín tháng năm, sáng sớm, ngày tốt giờ lành, hần ôm Phương Thanh Mai được trùm đầu bằng khăn voan đỏ rực vào lòng, đèn lồng đỏ treo cao dọc cả con đường đi, bước chân chậm rãi hần ôm nàng bước ra khỏi phủ đệ Trần gia, tiễn nàng vào chiếc kiệu mềm, cũng là tiễn nàng một đời bình an.

Đêm ở Tây Bắc, dường như luôn có phần trầm lặng.

Tiếng sáo lau chậm rãi vang lên, một khúc hoa mai phiêu lãng bay trong bầu trời đêm nơi đại mạc, đợi đến khi âm điệu nhỏ bé cuối cùng vang lên rồi tắt dần, Trần Sách cũng vừa vặn uống cạn giọt rượu cuối cùng trong vò. Ánh nến lay động trong lều trưởng quân doanh, âm u ảm đạm; vừa đánh thắng một trận chiến, tiệc rượu quân sĩ mở mừng công ở bên ngoài vẫn chưa kết thúc, tiếng cười nói hò reo từng bừng náo nhiệt truyền vào bên trong trưởng, nghe vào trong tai lại nặng trĩu xa xôi vô cùng.

Hắn lặng lẽ lắng nghe rất lâu, cuối cùng vẫn đứng dậy, đến đứng trước một chiếc tủ gỗ, từ từ mở chiếc tủ ra.

Đặt ở trên cùng là một thanh bảo kiếm sắc nhọn được bọc trong một lớp vải nhung đen huyền, tay trái Trần Sách nhấc vỏ kiếm lên tay phải rút kiếm ra, ngân quang lóe lên kèm theo một loạt âm thanh rào rào vang lên, dư âm leng keng. Ngón tay thon dài lướt qua đầu kiếm sáng loáng, Trần Sách cong môi, nhớ tới sau một cuộc tỉ thí trong kì thi Hương vào năm Hi Bình thứ mười chín, tam giáp võ cử nhập diện, hắn một thân cao lớn đứng giữa triều đình, ngay trong khoảng khắc xin được làm võ tướng đến đóng quân tại vùng Tây Bắc, trên dưới khắp triều đều ồ lên xôn xao, ồn ào cảm thán tiếc thay ột trang thiếu niên tài hoa đầy mình danh chấn khắp thiên hạ như hắn.

(Võ cử là một chế độ thi cử về võ thuật có từ triều đại nhà Đường, hưng thịnh thời nhà Minh và nhà Thanh, đặc biệt là nhà Thanh)

(Tam giáp là chỉ ba mức độ trong kỳ thi hội và thi đình, gồm đệ nhất giáp là trạng nguyên, bảng nhãn và thám hoa. Đệ nhị giáp là hoàng giáp. Đệ tam giáp là tiến sĩ)

Trong khoảng khắc đó, trong lòng hắn chỉ hiện lên đúng một câu nói giễu cợt non nớt: Cái gì mà tiểu nhân phụ nữ khó nuôi dạy hả? Huynh mới là đồ thư sinh yếu ớt ẻo lả!

Vậy mà đến giờ, đã lại sắp được mười lăm năm rồi.

Không biết đã bao lâu, bên ngoài tiếng ồn ào huyền náo lắng xuống. Mọi người chìm sâu vào giấc ngủ, chỉ có tiếng lá cờ trên nóc lều trưởng nhẹ tung bay lay động trong gió.

Hắn khẽ mỉm cười lại mở một vò rượu ủ cao lương, kê vò rượu lên miệng uống sáng khoái, thẳng tay lấy tay kiếm trong tay phải khêu ra từ nơi sâu nhất trong chiếc tủ gỗ mấy chiếc tay nải, nhất thời, những kiện vải màu đen, màu xanh, màu xanh đậm rơi hết xuống đất.

Chiếc áo bào tinh tế tỉ mỉ dày dặn này được gửi tới từ Giang Nam, ba năm một chiếc, tính đến năm nay chắc là cũng được năm chiếc rồi, trên chiếc nào ở hai bên sườn cổ áo cũng đều thêu một cảnh mai đối xứng, sợi vàng sợi bạc đan vào nhau toát ra thứ ánh sáng rực rỡ. Trần Sách chống thanh kiếm lên rồi sụp người xuống, cúi mắt nhìn từng chiếc áo bào rơi rải khắp nơi trên nền đất, thân ảnh thon dài lặng người rất lâu trong ánh nến, rồi mới khom lưng phủ một chiếc áo bào lên người, vút kiếm sang một bên, từ từ nằm xuống giường, để mái tóc đen như mực xoa tung khắp gối.

Đài nền cao cao sụp xuống, bóng nền đã sắp tàn; khép đôi mi lại, trước mắt lại mơ hồ hiện là khung cảnh đèn đuốc sáng bừng, hắn hoảng hốt đứng trước cổ kiệu mềm, trong lòng là cô gái chòm đầu bằng chiếc khăn hồng tươi, ngón tay tinh tế không biết từ lúc nào đã nắm chặt lấy vạt áo hắn, cách chiếc khăn lụa mỏng đỏ tươi trước mắt, thấp giọng, khẽ gọi hắn một tiếng:

“.....Phượng Chương ca.”

Giọng nói khe khẽ giống như ở gần bên tai.

Xa cách nhau đã mười mấy năm, trong doanh trưởng nơi Tây Bắc ngàn dặm xa xôi, Trần Phượng Chương đang nhắm mắt, trong giấc mộng mộng lung, đôi môi mỏng khẽ nhướn lên.

Trang sức đỏ tươi diễm lệ, áo cưới rực rỡ như lửa.

Trong tiếng nhạc vui vẻ rộn ràng, trên môi hắn khẽ nở nụ cười nhìn người một người con trai khác, ôn nhuận như nước nắm lấy tay nàng, bên tai nhẹ nhàng vang lên giọng nói do dự dè dặt của những ngày ấy, tháng ấy, năm ấy, giọng nói từ một nơi xa xăm, non nớt chần chừ:

“Trường Can chung một xóm, vui đùa chẳng sầu bi;

Chàng phi ngựa tre đến, mớ xanh ném nhau cười....”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-quan-lenh-thanh-mai>